

Dziennik Urzędowy C 152

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Tom 54

21 maja 2011

Powiadomienie nr

Spis treści

Strona

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2011/C 152/01	Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i> Dz.U. C 145 z 14.5.2011.....	1
---------------	---	---

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2011/C 152/02	Sprawa C-400/08: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 24 marca 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwo Hiszpanii (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Swoboda przedsiębiorczości — Artykuł 43 WE — Uregulowanie krajowe dotyczące tworzenia centrów handlowych w Katalonii — Ograniczenia — Uzasadnienia — Proporcjonalność).....	2
2011/C 152/03	Sprawa C-565/08: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 29 marca 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Włoskiej (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Artykuły 43 WE i 49 WE — Adwokaci — Obowiązek przestrzegania maksymalnych stawek wynagrodzeń — Bariera w dostępie do rynku — Brak)	3

PL

 Cena:
3 EUR

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

2011/C 152/04	Sprawa C-96/09 P: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 29 marca 2011 r. — Anheuser-Busch, Inc. przeciwko Budějovický Budvar, národní podnik, Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (Odwołanie — Wspólnotowy znak towarowy — Rozporządzenie (WE) nr 40/94 — Artykuł 8 ust. 4 — Zgłoszenie graficznego i słownego znaku towarowego BUD — Sprzeciw — Oznaczenie pochodzenia geograficznego „bud” — Ochrona przyznana na podstawie porozumienia lizbońskiego i umów dwustronnych wiążących dwa państwa członkowskie — Używanie w obrocie handlowym — Oznaczenie o zasięgu większym niż lokalny)	3
2011/C 152/05	Sprawa C-119/09: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 5 kwietnia 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État — Francja) — Société fiduciaire nationale d'expertise comptable przeciwko Ministre du budget, des comptes publics et de la fonction publique (Swoboda świadczenia usług — Dyrektywa 2006/123/WE — Artykuł 24 — Wykluczenie wszelkich całkowitych zakazów dotyczących informacji handlowych dostarczanych przez zawody regulowane — Zawód eksperta księgowego — Zakaz akwizycji)	4
2011/C 152/06	Sprawa C-352/09 P: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 29 marca 2011 r. — ThyssenKrupp Niosta GmbH, dawniej ThyssenKrupp Stainless AG, przeciwko Komisji Europejskiej (Odwołanie — Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Wspólnotowy rynek wyrobów płaskich ze stali nierdzewnej — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 65 EWWiS, po wygaśnięciu traktatu EWWiS, na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1/2003 — Kompetencje Komisji — Zasady nulla poena sine lege oraz powagi rzeczy osądzonej — Prawo do obrony — Możliwość przypisania zachowania noszącego znamiona naruszenia — Przeniesienie odpowiedzialności w drodze oświadczenia — Przedawnienie — Współpraca w toku postępowania administracyjnego)	4
2011/C 152/07	Sprawa C-369/09 P: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 24 marca 2011 r. — ISD Polska sp. z o.o., Industrial Union of Donbass Corp., ISD Polska sp. z o.o. (dawniej Majątek Hutniczy sp. z o.o.) przeciwko Komisji Europejskiej (Odwołanie — Pomoc państwa — Decyzja Komisji — Stwierdzenie niezgodności pomocy ze wspólnym rynkiem — Nakaz odzyskania pomocy — Zasady pewności prawa i niedziałania prawa wstecz — Zasada ochrony uzasadnionych oczekiwań — Ustalenie „właściwego” charakteru stopy procentowej mającej zastosowanie do odzyskania pomocy)	5
2011/C 152/08	Sprawa C-407/09: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 31 marca 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Greckiej (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Uchybienie obowiązkowi wykonania wyroku Trybunału — Kary pieniężne — Nałożenie ryczałtu)	5
2011/C 152/09	Sprawa C-424/09: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 5 kwietnia 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Symvoulio tis Epikrateias — Grecja) — Christina Ioanni Toki przeciwko Ypourgos Ethnikis paideias kai Thriskevmaton (Dyrektywa 89/48/EWG — Artykuł 3 akapit pierwszy lit. a) i b) — Uznawanie dyplomów ukończenia studiów wyższych — Inżynier środowiska — Działalność zawodowa zrównana z regulowaną działalnością zawodową — Stosowany mechanizm uznawania — Pojęcie doświadczenia zawodowego)	6
2011/C 152/10	Sprawa C-435/09: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 24 marca 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Belgii (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 85/337/EWG — Ocena skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne — Kryteria selekcji — Ustalenie progów — Rozmiar przedsięwzięcia)	6

2011/C 152/11	Sprawa C-450/09: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 31 marca 2011 (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Niedersächsisches Finanzgericht — Niemcy) — Ulrich Schröder przeciwko Finanzamt Hameln (Swobodny przepływ kapitału — Podatki bezpośrednie — Opodatkowanie dochodów z tytułu najmu nieruchomości — Możliwość odliczenia renty wypłacanej jednemu z rodziców w ramach rozporządzenia na poczet przyszłego dziedziczenia — Warunek podlegania nieograniczonemu obowiązkowi podatkowemu w danym państwie członkowskim) 7	7
2011/C 152/12	Sprawa C-546/09: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 31 marca 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Varhoven administrativen sad — Bułgaria) — Aurubis Bulgaria AD przeciwko Nachalnik na Mitnitsa Stolichna, dawniej Nachalnik na Mitnitsa Sofia (Kodeks celny — Cła — Dług celny w przywozie — Odsetki za zwłokę — Okres pobierania odsetek za zwłokę — Odsetki wyrównawcze) 7	7
2011/C 152/13	Sprawa C-552/09 P: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 24 marca 2011 r. — Ferrero SpA przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Tirol Milch reg.Gen.mbH Innsbruck (Odwołanie — Wspólnotowy znak towarowy — Rozporządzenie (WE) nr 40/94 — Graficzny wspólnotowy znak towarowy TiMi KiNDERJOGHURT — Wcześniejszy słowny znak towarowy KINDER — Postępowanie w sprawie unieważnienia — Artykuł 52 ust. 1 lit. a) — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) i art. 8 ust. 5 — Ocena podobieństwa oznaczeń — Rodzina znaków towarowych) 8	8
2011/C 152/14	Sprawa C-50/10: Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 31 marca 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Włoskiej (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Środowisko naturalne — Dyrektywa 2008/1/WE — Zintegrowane zapobieganie zanieczyszczeniom i ich kontrola — Warunki udzielania pozwoleń na istniejące instalacje) 8	8
2011/C 152/15	Sprawa C-365/10: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 24 marca 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Słowenii (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Kontrola zanieczyszczeń — Dopuszczalne wartości stężenia pyłu PM10 w powietrzu)..... 9	9
2011/C 152/16	Sprawa C-375/10: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 24 marca 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Hiszpanii (Uchybienie zobowiązaniom państw członkowskiego — Dyrektywa 2007/36/WE — Wykonywanie niektórych praw akcjonariuszy spółek notowanych na rynku regulowanym — Brak transpozycji w wyznaczonym terminie) 9	9
2011/C 152/17	Sprawa C-53/11 P: Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 24 listopada 2010 r. w sprawie T-137/09 Nike International przeciwko OHIM — Muñoz Molina (R 10), wniesione w dniu 7 lutego 2011 r. przez Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) 10	10
2011/C 152/18	Sprawa C-78/11: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 22 lutego 2011 r. — Asociación Nacional de Grandes Empresas de Distribución (ANGED) przeciwko Federación de Asociaciones Sindicales (FAGSA) i inni 10	10
2011/C 152/19	Sprawa C-87/11 P: Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 16 grudnia 2010 r. w sprawie T-286/08 Fidelio KG przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), wniesione w dniu 25 lutego 2011 r. przez Fidelio KG 10	10

2011/C 152/20	Sprawa C-89/11 P: Odwołanie od wyroku Sądu (sala ósma) wydanego w dniu 15 grudnia 2010 r. w sprawie T-141/08 E.ON Energie AG przeciwko Komisji, wniesione w dniu 25 lutego 2011 r. przez E.ON Energie AG	11
2011/C 152/21	Sprawa C-96/11 P: Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 17 grudnia 2010 r. w sprawie T-13/09 August Storck KG przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 1 marca 2011 r. przez August Storck KG	12
2011/C 152/22	Sprawa C-114/11: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 7 marca 2011 r. — U. Notermans-Boddenberg przeciwko Staatssecretaris van Financiën	13
2011/C 152/23	Sprawa C-115/11: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Apelacyjny w Warszawie (Rzeczpospolita Polska) w dniu 2 marca 2011 r. — Format Urządzenia i Montaż Przemysłowe przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Warszawie.....	13
2011/C 152/24	Sprawa C-116/11: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Rejonowy Poznań (Rzeczpospolita Polska) w dniu 7 marca 2011 r. — Bank Handlowy, Ryszard Adamiak, Christianapol Sp. z o.o.....	14
2011/C 152/25	Sprawa C-121/11: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Belgia) w dniu 8 marca 2011 r. — Association sans but lucratif PRO-BRAINE (A.S.B.L.), Michel Bernard, Charlotte de Lantsheere przeciwko Commune de Braine-le-Château	14
2011/C 152/26	Sprawa C-126/11: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Belgia) w dniu 10 marca 2011 r. — INNO NV przeciwko Unie van Zelfstandige Ondernemers VZW (UNIZO), Organisatie voor de Zelfstandig Modetailhandel VZW (Mode Unie), Couture Albert BVBA	15
2011/C 152/27	Sprawa C-127/11: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Arbeidshof te Antwerpen (Belgia) w dniu 11 marca 2011 r. — Aldegonda van den Booren przeciwko Rijksdienst voor Pensioenen	15
2011/C 152/28	Sprawa C-140/11: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte Suprema di Cassazione (Włochy) w dniu 21 marca 2011 r. — postępowanie karne przeciwko Dembemü Ngagndze	16
2011/C 152/29	Sprawa C-141/11: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Södertörns tingsrätt (Szwecja) w dniu 21 marca 2011 r. — Torsten Hörnfeld przeciwko Posten Meddelande AB	16
2011/C 152/30	Sprawa C-144/11: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Giudice di pace di Mestre w dniu 24 marca 2011 r. — postępowanie karne przeciwko Asadowi Abdallahowi	17
2011/C 152/31	Sprawa C-147/11: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Upper Tribunal (Zjednoczone Królestwo) w dniu 25 marca 2011 r. — Secretary of State for Work and Pensions przeciwko Lucji Czop	17

2011/C 152/32	Sprawa C-148/11: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Upper Tribunal (Zjednoczone Królestwo) w dniu 25 marca 2011 r. — Secretary of State for Work and Pensions przeciwko Magricie Punakovej	18
Sąd		
2011/C 152/33	Sprawa T-84/08: Wyrok Sądu z dnia 7 kwietnia 2011 r. — Intesa Sanpaolo przeciwko OHIM — MIP Metro (COMIT) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego COMIT — Wcześniejszy graficzny krajowy znak towarowy Comet — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Podobieństwo oznaczeń — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 (obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009) — Artykuł 8 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 216/96)	19
2011/C 152/34	Sprawa T-12/09: Wyrok Sądu z dnia 7 kwietnia 2011 r. — Gruber przeciwko OHIM (Run the globe) (Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego Run the globe — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 (obecnie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009))	19
2011/C 152/35	Sprawa T-239/09 P: Postanowienie Sądu z dnia 4 kwietnia 2011 r. — Marcuccio przeciwko Komisji (Odwołanie — Służba publiczna — Urzędnicy — Odmowa wszczęcia dochodzenia przez instytucję — Postępowanie poprzedzające wniesienie skargi — Skarga o odszkodowanie — Odwołanie w części oczywiście niedopuszczalne a w części oczywiście bezzasadne)	19
2011/C 152/36	Sprawa T-392/09 R: Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 2 marca 2011 r. — 1. garantovaná przeciwko Komisji (Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Konkurencja — Decyzja Komisji nakładająca grzywnę — Gwarancja bankowa — Wniosek o zawieszenie wykonania — Fumus boni iuris — Szkoda finansowa — Wyjątkowe okoliczności — Pilny charakter — Wyważenie interesów — Zawieszenie częściowe i warunkowe)	20
2011/C 152/37	Sprawa T-15/10: Postanowienie Sądu z dnia 25 marca 2011 r. — Noko Ngele przeciwko Komisji i in. (Odpowiedzialność pozaumowna — Skarga częściowo wniesiona do niewłaściwego sądu — Skarga częściowo niedopuszczalna — Brak związku przyczynowego — Skarga częściowo oczywiście pozbawiona jakiegokolwiek podstawy prawnej — Artykuły 111 i 114 regulaminu postępowania przed Sądem)	20
2011/C 152/38	Sprawa T-36/10: Postanowienie Sądu z dnia 24 marca 2011 r. — Internationaler Hilfsfonds przeciwko Komisji (Skarga o stwierdzenie nieważności — Dostęp do dokumentów — Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 — Dokumenty dotyczące umowy LIEN 97-2011 — Odpowiedź udzielona na początkowy wniosek — Termin do wniesienia skargi — Oczywista niedopuszczalność — Dorozumiana odmowa dostępu — Interes prawny — Wyrażna decyzja przyjęta po wniesieniu skargi — Umorzenie postępowania)	21
2011/C 152/39	Sprawa T-71/10 R II: Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 8 kwietnia 2011 r. — Xeda International przeciwko Komisji (Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Dyrektywa 91/414/EWG — Decyzja dotycząca niewłączenia difenylaminy do załącznika I do dyrektywy 91/414 — Kolejny wniosek o zawieszenie wykonania aktu — Brak pilnego charakteru)	21

2011/C 152/40	Sprawa T-484/10 R: Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 17 lutego 2011 r. — Gas Natural Fenosa SDG przeciwko Komisji (Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Pomoc państwa — Rekompensata za dodatkowe koszty produkcji ponoszone przez niektóre elektrownie wynikające ze zobowiązania do świadczenia usługi publicznej w zakresie wytwarzania pewnych ilości energii elektrycznej z rodzimego węgla i ustanowienie na ich rzecz mechanizmu priorytetowego wykorzystywania — Decyzja o niewnoszeniu zastrzeżeń — Wniosek o zawieszenie wykonania — Fumus boni juris — Brak pilnego charakteru — Wyważenie wchodzących w grę interesów) 22	22
2011/C 152/41	Sprawa T-486/10 R: Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 17 lutego 2011 r. — Iberdrola przeciwko Komisji (Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Pomoc państwa — Rekompensata za dodatkowe koszty produkcji ponoszone przez niektóre elektrownie wynikające ze zobowiązania do świadczenia usługi publicznej w zakresie wytwarzania pewnych ilości energii elektrycznej z rodzimego węgla i ustanowienie na ich rzecz mechanizmu priorytetowego wykorzystywania — Decyzja o niewnoszeniu zastrzeżeń — Wniosek o zawieszenie wykonania — Fumus boni juris — Brak pilnego charakteru — Wyważenie wchodzących w grę interesów) 22	22
2011/C 152/42	Sprawa T-490/10 R: Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 17 lutego 2011 r. — Endesa i Endesa Generación przeciwko Komisji (Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Pomoc państwa — Rekompensata za dodatkowe koszty produkcji ponoszone przez niektóre elektrownie wynikające ze zobowiązania do świadczenia usługi publicznej w zakresie wytwarzania pewnych ilości energii elektrycznej z rodzimego węgla i ustanowienie na ich rzecz mechanizmu priorytetowego wykorzystywania — Decyzja o niewnoszeniu zastrzeżeń — Wniosek o zawieszenie wykonania — Fumus boni juris — Brak pilnego charakteru — Wyważenie wchodzących w grę interesów) 23	23
2011/C 152/43	Sprawa T-135/11: Skarga wniesiona w dniu 4 marca 2011 r. — Clorox przeciwko OHIM — Industrias Alen (CLORALEX) 23	23
2011/C 152/44	Sprawa T-143/11: Skarga wniesiona w dniu 9 marca 2011 r. — Consorzio vino Chianti Classico przeciwko OHIM — Fédération française de rugby (godło zawierające rysunek koguta) 24	24
2011/C 152/45	Sprawa T-164/11: Skarga wniesiona w dniu 16 marca 2011 r. — Reddig przeciwko OHIM — Morleys (Kształt rękojeści noża) 25	25
2011/C 152/46	Sprawa T-165/11: Skarga wniesiona w dniu 11 marca 2011 r. — Stichting Regionaal Opleidingencentrum van Amsterdam przeciwko OHIM — Investimust (COLLEGE) 25	25
2011/C 152/47	Sprawa T-176/11: Skarga wniesiona w dniu 14 marca 2011 r. — Carbunión przeciwko Radzie 26	26
2011/C 152/48	Sprawa T-179/11: Skarga wniesiona w dniu 18 marca 2011 r. — Sport Eybl & Sports Experts przeciwko OHIM — Seven (SEVEN SUMMITS) 27	27
2011/C 152/49	Sprawa T-180/11: Skarga wniesiona w dniu 23 marca 2011 r. — Chivas przeciwko OHIM — Glencairn Scotch Whisky (CHIVAS LIFE WITH CHIVALRY) 27	27
2011/C 152/50	Sprawa T-181/11: Skarga wniesiona w dniu 23 marca 2011 r. — Chivas przeciwko OHIM — Glencairn Scotch Whisky (LIFE WITH CHIVALRY) 28	28

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁU SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

(2011/C 152/01)

Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej

Dz.U. C 145 z 14.5.2011.

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 139 z 7.5.2011.

Dz.U. C 130 z 30.4.2011.

Dz.U. C 120 z 16.4.2011.

Dz.U. C 113 z 9.4.2011.

Dz.U. C 103 z 2.4.2011.

Dz.U. C 95 z 26.3.2011.

Teksty te są dostępne na stronach internetowych:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 24 marca 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwo Hiszpanii

(Sprawa C-400/08) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Swoboda przedsiębiorczości — Artykuł 43 WE — Uregulowanie krajowe dotyczące tworzenia centrów handlowych w Katalonii — Ograniczenia — Uzasadnienia — Proporcjonalność)

(2011/C 152/02)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: E. Traversa i R. Vidal Puig, pełnomocnicy, C. Fernández Vicién i A. Pereda Miquel, adwokaci)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: N. Díaz Abad, pełnomocnik)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Królestwo Danii (przedstawiciele: J. Bering Liisberg i R. Holdgaard, pełnomocnicy)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 43 WE — Ograniczenia w tworzeniu centrów handlowych — Zezwolenia

Sentencja

1) Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy art. 43 WE poprzez przyjęcie lub utrzymanie w mocy następujących przepisów:

— artykułu 4 ust. 1 Ley 18/2005 de equipamientos comerciales (ustawy nr 18/2005 o placówkach handlowych) z dnia 27 grudnia 2005 r. w zakresie, w jakim zakazuje on otwierania dużych placówek handlowych poza skonsolidowanymi obszarami miejskimi ograniczonej liczby gmin;

— artykułu 7 i art. 10 ust. 2 załącznika do Decreto 379/2006 por el que se aprueba el Plan territorial sectorial de equipamientos comerciales (dekretu 379/2006 zatwierdzającego sektorowy plan terytorialny dla placówek handlowych) z dnia 10 października 2006 r., a także jego załącznika 1, w zakresie, w jakim przepisy te ograniczają otwieranie nowych hipermarketów do ograniczonej liczby okręgów i wymagają, aby takie nowe hipermarkety nie absorbowały więcej niż 9 % wydatków na towary użytku codziennego i 7 % wydatków na inne towary;

— artykułu 6 ust. 2 akapit pierwszy Ley 7/1996, de ordenación del comercio minorista (ustawy nr 7/1996 regulującej handel detaliczny) z dnia 15 stycznia 1996 r., art. 8 ustawy nr 18/2005 w sprawie placówek handlowych z dnia 27 grudnia 2005 r., art. 31 ust. 4 i art. 33 ust. 2 Decreto 378/2006 por el que se desarrolla la Ley 18/2005 (dekretu nr 378/2006 w sprawie wykonania ustawy nr 18/2005) z dnia 10 października 2006 r. w zakresie, w jakim przepisy te wymagają stosowania progów odnośnie do udziału w rynku i wpływu na istniejący handel detaliczny, po których przekroczeniu nie możliwe jest utworzenie nowych dużych placówek handlowych lub nowych średnich placówek handlowych, i

— artykułu 26 dekretu nr 378/2006 w sprawie wykonania ustawy nr 18/2005 w zakresie, w jakim reguluje on skład Comisión de Equipamientos Comerciales (komisji ds. placówek handlowych), zapewniając reprezentację interesów istniejącego handlu detalicznego i nie przewidując reprezentacji stowarzyszeń działających w dziedzinie ochrony środowiska i grup działających w interesie ochrony konsumentów.

2) Nie ma konieczności orzekania w przedmiocie skargi w zakresie, w jakim dotyczy ona zgodności z art. 43 WE art. 33 ust. 5 i 7 dekretu nr 378/2006 z dnia 10 października 2006 r. w sprawie wykonania ustawy nr 18/2005.

3) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.

4) Komisja Europejska, Królestwo Hiszpanii i Królestwo Danii pokrywają własne koszty.

(¹) Dz.U. C 285 z 8.11.2008.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 29 marca 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-565/08) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Artykuły 43 WE i 49 WE — Adwokaci — Obowiązek przestrzegania maksymalnych stawek wynagrodzeń — Bariera w dostępie do rynku — Brak)

(2011/C 152/03)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: E. Traversa i L. Prete, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoch (przedstawiciele: I. Bruni, G. Palmieri i W. Ferrante, pełnomocnicy)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 43 WE i 49 WE — Adwokaci — Obowiązek przestrzegania maksymalnych stawek wynagrodzeń

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Komisja Wspólnot Europejskich i Republika Włoch pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 55 z 7.3.2009.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 29 marca 2011 r. — Anheuser-Busch, Inc. przeciwko Budějovický Budvar, národní podnik, Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

(Sprawa C-96/09 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Wspólnotowy znak towarowy — Rozporządzenie (WE) nr 40/94 — Artykuł 8 ust. 4 — Zgłoszenie graficznego i słownego znaku towarowego BUD — Sprzeciw — Oznaczenie pochodzenia geograficznego „bud” — Ochrona przyznana na podstawie porozumienia lizbońskiego i umów dwustronnych wiążących dwa państwa członkowskie — Używanie w obrocie handlowym — Oznaczenie o zasięgu większym niż lokalny)

(2011/C 152/04)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Anheuser-Busch, Inc. (przedstawiciele: V. von Bomhard i B. Goebel, Rechtsanwälte)

Druża strona postępowania: Budějovický Budvar, národní podnik (przedstawiciele: adwokaci F. Fajgenbaum, T. Lachacinski, C. Petsch i S. Sculy-Logotheti), Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: A. Folliard-Monguiral, pełnomocnik)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sadu Pierwszej Instancji (pierwsza izba) z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawach połączonych T-225/06, T-255/06, T-257/06 i T-309/06 Budějovický Budvar przeciwko OHIM i Anheuser-Busch, w drodze którego Sąd stwierdził nieważność decyzji R 234/2005-2, R 241/2005-2, R 802/2004-2 i R 305/2005-2 Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (OHIM), oddalających odwołania od decyzji Wydziału Sprzeciwów, na mocy których oddalono sprzeciw wniesiony przez Budějovický Budvar, národní podnik, wobec zgłoszenia słownego znaku towarowego „BUD” dla towarów należących do klas 32 i 33 — Naruszenie art. 8 ust. 4 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94

Sentencja

- 1) Wyrok Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawach połączonych T-225/06, T-255/06, T-257/06 i T-309/06 Budějovický Budvar przeciwko OHIM — Anheuser-Busch (BUD) zostaje uchylony w części, w jakiej Sąd, dokonując wykładni art. 8 ust. 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego, zmienionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 422/2004 z dnia 19 lutego 2004 r., błędnie stwierdził najpierw, że zasięg danego oznaczenia, który musi być większy niż lokalny, należy oceniać wyłącznie przez odniesienie do terytorialnego zakresu ochrony tego oznaczenia, z pominięciem aspektu jego używania na tym terytorium, następnie, że terytorium właściwym do dokonania oceny używania tego oznaczenia niekoniecznie musi być terytorium jego ochrony, a wreszcie, że używanie tego oznaczenia nie musi koniecznie mieć miejsca przed datą dokonania zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego.
- 2) W pozostałym zakresie odwołanie zostaje oddalone.
- 3) Sprawy połączone T-225/06, T-255/06, T-257/06 i T-309/06 zostają przekazane do ponownego rozpoznania przez Sąd Unii Europejskiej.
- 4) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 113 z 16.5.2009.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 5 kwietnia 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État — Francja) — Société fiduciaire nationale d'expertise comptable przeciwko Ministre du budget, des comptes publics et de la fonction publique

(Sprawa C-119/09) ⁽¹⁾

(Swoboda świadczenia usług — Dyrektywa 2006/123/WE — Artykuł 24 — Wykluczenie wszelkich całkowitych zakazów dotyczących informacji handlowych dostarczanych przez zawody regulowane — Zawód eksperta księgowego — Zakaz akwizycji)

(2011/C 152/05)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Conseil d'État

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Société fiduciaire nationale d'expertise comptable

Strona pozwana: Ministre du budget, des comptes publics et de la fonction publique

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Conseil d'État (Francja) — Wykładnia dyrektywy 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotyczącej usług na rynku wewnętrznym (Dz.U. L 376, s. 36), a w szczególności jej art. 24 odnoszącego się do informacji handlowych dostarczanych przez zawody regulowane — Praktyki handlowe takie jak akwizycja — Wykluczenie w odniesieniu do zawodów regulowanych, o których mowa w dyrektywie, wszelkich zakazów o charakterze generalnym, niezależnie od formy danej praktyki handlowej, czy też możliwość utrzymania przez państwa członkowskie zakazów o charakterze generalnym w odniesieniu do określonych praktyk handlowych, takich jak akwizycja?

Sentencja

Artykuł 24 ust. 1 dyrektywy 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotyczącej usług na rynku wewnętrznym należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on przepisom krajowym, które całkowicie zakazują przedstawicielom zawodu regulowanego, takiego jak zawód eksperta księgowego, podejmowania działań akwizycyjnych.

⁽¹⁾ Dz.U. C 141 z 20.6.2009.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 29 marca 2011 r. — ThyssenKrupp Nirosta GmbH, dawniej ThyssenKrupp Stainless AG, przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa C-352/09 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Wspólnotowy rynek wyrobów płaskich ze stali nierdzewnej — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 65 EWWiS, po wygaśnięciu traktatu EWWiS, na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1/2003 — Kompetencje Komisji — Zasady nulla poena sine lege oraz powagi rzeczy osądzonej — Prawo do obrony — Możliwość przypisania zachowania noszącego znamiona naruszenia — Przeniesienie odpowiedzialności w drodze oświadczenia — Przedawnienie — Współpraca w toku postępowania administracyjnego)

(2011/C 152/06)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnosząca odwołanie: ThyssenKrupp Nirosta GmbH, dawniej ThyssenKrupp Stainless AG (przedstawiciele: M. Klusmann, Rechtsanwalt, i S. Thomas, Universitätsprofessor)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: F. Castillo de la Torre i R. Sauer, pełnomocnicy)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (piąta izba) z dnia 1 lipca 2009 r. w sprawie T-24/07 ThyssenKrupp Stainless przeciwko Komisji, w którym Sąd oddalił skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 20 grudnia 2006 r. dotyczącej postępowania na mocy art. 65 EWWiS, a posiłkowo — żądanie obniżenia grzywny nałożonej na wnoszącą odwołanie w rzeczony decyzji — Kartel na rynku wyrobów płaskich ze stali nierdzewnej — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 65 EWWiS, po wygaśnięciu traktatu EWWiS, na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. L 1, s. 1) — Naruszenie zasad ustawowej określoności kar oraz powagi rzeczy osądzonej, jak również art. 5, 7 ust. 1 i 83 WE — Naruszenie przepisów dotyczących przedawnienia w zakresie postępowań

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) ThyssenKrupp Nirosta GmbH zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 282 z 21.11.2009.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 24 marca 2011 r. — ISD Polska sp. z o.o., Industrial Union of Donbass Corp., ISD Polska sp. z o.o. (dawniej Majątek Hutniczy sp. z o.o.) przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa C-369/09 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Pomoc państwa — Decyzja Komisji — Stwierdzenie niezgodności pomocy ze wspólnym rynkiem — Nakaz odzyskania pomocy — Zasady pewności prawa i niedziałania prawa wstecz — Zasada ochrony uzasadnionych oczekiwań — Ustalenie „właściwego” charakteru stopy procentowej mającej zastosowanie do odzyskania pomocy)

(2011/C 152/07)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: ISD Polska sp. z o.o., Industrial Union of Donbass Corp., ISD Polska sp. z o.o. (dawniej Majątek Hutniczy sp. z o.o.) (przedstawiciele: C. Rapin i E. Van den Haute, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: E. Gippini Fournier i A. Stobiecka-Kuik, pełnomocnicy)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (ósma izba) wydanego w dniu 1 lipca 2009 r. w sprawach połączonych T 273/06 i T 297/06 ISD Polska i in. przeciwko Komisji, w którym Sąd oddalił skargi wniesione przez skarżące mające na celu stwierdzenie częściowej nieważności decyzji Komisji 2006/937/WE z dnia 5 lipca 2005 r. w sprawie pomocy państwa C 20/04 na rzecz Huty Częstochowa SA (Dz.U. L 366, s. 1) w zakresie, w jakim Komisja uznała niektóre przypadki pomocy za niezgodne ze wspólnym rynkiem i nakazała Rzeczypospolitej Polskiej jej odzyskanie — Zasady pewności prawa i niedziałania wstecz aktów wspólnotowych — Zasada ochrony uzasadnionych oczekiwań — Ustalenie „właściwego” charakteru stopy procentowej mającej zastosowanie do odzyskania pomocy uznanej za niezgodną ze wspólnym rynkiem

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) ISD Polska sp. z o.o. i Industrial Union of Donbass Corp. zostają obciążone kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 312 z 19.12.2009.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 31 marca 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-407/09) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Uchybienie obowiązkowi wykonania wyroku Trybunału — Kary pieniężne — Nałożenie ryczałtu)

(2011/C 152/08)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Condou-Durande i A.-M. Rouchaud-Joët, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Grecka (przedstawiciele: A. Samoni-Rantou i N. Dafniou, pełnomocnicy)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Artykuł 228 WE — Niewykonanie wyroku Trybunału z dnia 18 lipca 2007 r. w sprawie C-26/07 — Brak przyjęcia wszystkich niezbędnych przepisów w celu zastosowania się do dyrektywy Rady 2004/80/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. odnoszącej się do kompensaty dla ofiar przestępstw (Dz.U. L 261, s. 15) — Wniosek o ustalenie okresowej kary pieniężnej

Sentencja

- 1) Nie podejmując do dnia, w którym upłynął termin określony w uzasadnionej opinii wydanej przez Komisję Wspólnot Europejskich na podstawie art. 228 WE w dniu 23 września 2008 r. środków, jakich wymagało wykonanie wyroku z dnia 18 lipca 2007 r. w sprawie C-26/07 Komisja przeciwko Grecji, Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 228 ust. 1 WE.
- 2) Republice Greckiej nakazuje się zapłacić na rzecz Komisji Europejskiej na rachunek „środków własnych Unii Europejskiej” ryczałtu w wysokości trzech milionów EUR.
- 3) Republika Grecka zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 11 z 16.1.2010.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 5 kwietnia 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Symvoulio tis Epikrateias — Grecja) — Christina Ioanni Toki przeciwko Ypourgos Ethnikis paideias kai Thriskevmaton

(Sprawa C-424/09) ⁽¹⁾

(Dyrektywa 89/48/EWG — Artykuł 3 akapit pierwszy lit. a) i b) — Uznawanie dyplomów ukończenia studiów wyższych — Inżynier środowiska — Działalność zawodowa zrównana z regulowaną działalnością zawodową — Stosowany mechanizm uznawania — Pojęcie doświadczenia zawodowego)

(2011/C 152/09)

Język postępowania: grecki

Sąd krajowy

Symvoulio tis Epikrateias.

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Christina Ioanni Toki

Strona pozwana: Ypourgos Ethnikis paideias kai Thriskevmaton

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Symvoulio tis Epikrateias — Wykładnia art. 4 ust. 1 lit. b) dyrektywy Rady 89/48/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. w sprawie ogólnego systemu uznawania dyplomów ukończenia studiów wyższych, przyznawanych po ukończeniu kształcenia i szkolenia zawodowego trwających co najmniej trzy lata (Dz.U. L 19, s. 16) — Wykładnia art. 1 ust. 3 dyrektywy 2001/19/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 maja 2001 r. zmieniającej dyrektywy Rady 89/48/EWG i 92/51/EWG w sprawie ogólnego systemu uznawania kwalifikacji zawodowych oraz dyrektywy Rady 77/452/EWG, 77/453/EWG, 78/686/EWG, 78/687/EWG, 78/1026/EWG, 78/1027/EWG, 80/154/EWG, 80/155/EWG, 85/384/EWG, 85/432/EWG, 85/433/EWG i 93/16/EWG dotyczące zawodów pielęgniarki ogólnej, lekarza dentystry, lekarza weterynarii, położnej, architekta, farmaceuty i lekarza (Dz.U. L 206, s. 1) — Podjęcie zawodu regulowanego lub jego wykonywanie na takich samych warunkach jak obywatele krajowi — Zawód inżyniera środowiska — Pojęcie „doświadczenia zawodowego”

Sentencja

1) Wykładni art. 3 akapit pierwszy lit. b) dyrektywy Rady 89/48/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. w sprawie ogólnego systemu uznawania dyplomów ukończenia studiów wyższych, przyznawanych po ukończeniu kształcenia i szkolenia zawodowego trwających co najmniej trzy lata, zmienionej dyrektywą 2001/19/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 maja 2001 r. należy dokonywać w ten sposób, że przewidziany w nim mechanizm uznawania znajduje zastosowanie w sytuacji, gdy w państwie członkowskim pochodzenia rozpatrywany zawód jest objęty zakresem art. 1 lit. d) akapit drugi tej samej dyrektywy, niezależnie od tego, czy zainteresowany jest pełnoprawnym członkiem danego stowarzyszenia bądź organizacji.

2) Aby móc uwzględnić do celów art. 3 akapit pierwszy lit. b) dyrektywy 89/48, zmienionej dyrektywą 2001/19, doświadczenie zawodowe, jakim wnioskodawca uzasadnia wniosek o uzyskanie zezwolenia na wykonywanie zawodu regulowanego w przyjmującym państwie członkowskim, powinno ono odpowiadać trzem następującym warunkom:

- przywołane doświadczenie powinno polegać na wykonywaniu pracy w pełnym wymiarze czasu pracy przez okres co najmniej dwóch lat w ciągu ostatnich dziesięciu lat;
- praca ta powinna polegać na stałym i systematycznym wykonywaniu zespołu czynności zawodowych charakteryzujących dany zawód w państwie członkowskim pochodzenia, przy czym nie jest konieczne, by ta praca obejmowała wszystkie te czynności, i
- zawód, w postaci w jakiej zwykle jest wykonywany w państwie członkowskim pochodzenia, powinien być równoważny jeśli chodzi o zawierające się w nim czynności z zawodem, o którego wykonywanie wnioskodawca ubiega się w przyjmującym państwie członkowskim.

⁽¹⁾ Dz.U. C 24 z 30.1.2010.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 24 marca 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Belgii

(Sprawa C-435/09) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 85/337/EWG — Ocena skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne — Kryteria selekcji — Ustalenie progów — Rozmiar przedsięwzięcia)

(2011/C 152/10)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. van Beek, J.-B. Laignelot i C. ten Dam, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Belgii (przedstawiciel: T. Materne, pełnomocnik)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Nieprawidłowa i niepełna transpozycja dyrektywy Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne (Dz.U. L 175, s. 40) zmienionej dyrektywą Rady 97/11/EWG z dnia 3 marca 1997 r. (Dz.U. L 73 s. 5) — Artykuł 4 ust. 2 i 3 w związku z załącznikami II i III (Wspólnota flamandzka), art. 4 ust. 1 w związku z załącznikiem I pkt 8 lit. a) i pkt 18 lit. a) i art. 7 ust. 1 lit. b) (Region Waloński) oraz art. 4 ust. 2 i 3 w związku z załącznikami II i III (Region Stołeczny Brukseli) — Progi i kryteria

Sentencja

1) Ze względu na fakt, że nie przyjęto niezbędnych środków w celu prawidłowego i całkowitego wykonania:

- w odniesieniu do uregulowań Regionu Flamandzkiego, art. 4 ust. 2 i 3 dyrektywy Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne zmienionej dyrektywą 2003/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 maja 2003 r. w związku z załącznikami II i III do tej dyrektywy,
- w odniesieniu do uregulowań Regionu Walońskiego, art. 4 ust. 1 w związku z załącznikiem I pkt 8 lit. a) i pkt 18 lit. a) dyrektywy 85/337 zmienionej dyrektywą 2003/35 i art. 7 ust. 1 lit. b) tej dyrektywy, oraz,
- w odniesieniu do uregulowań Regionu Stołecznego Brukseli, art. 4 ust. 2 i 3 w związku z załącznikami II i III dyrektywy 85/337 zmienionej dyrektywą 2003/35 i załącznika III jako takiego,

Królestwo Belgii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy tej dyrektywy.

2) Królestwo Belgii zostaje obciążone kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 24 z 30.1.2010.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 31 marca 2011 (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Niedersächsisches Finanzgericht — Niemcy)
— Ulrich Schröder przeciwko Finanzamt Hameln

(Sprawa C-450/09) (¹)

(Swobodny przepływ kapitału — Podatki bezpośrednie — Opodatkowanie dochodów z tytułu najmu nieruchomości — Możliwość odliczenia renty wypłacanej jednemu z rodziców w ramach rozporządzenia na poczet przyszłego dziedziczenia — Warunek podlegania nieograniczonemu obowiązkowi podatkowemu w danym państwie członkowskim)

(2011/C 152/11)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Niedersächsisches Finanzgericht

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Ulrich Schröder

Strona pozwana: Finanzamt Hameln

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Niedersächsisches Finanzgericht — Wykładnia art. 12 WE i art. 56 WE — Opodatkowanie dochodów z tytułu najmu i dzierżawy nieruchomości — Uregulowanie państwa członkow-

skiego uzależniająca możliwość odliczenia renty wypłacanej dotychczasowemu właścicielowi tych nieruchomości w ramach rozporządzenia na poczet przyszłego dziedziczenia od warunku podlegania nieograniczonemu obowiązkowi podatkowemu w tym państwie

Sentencja

Artykuł 63 TFUE powinien być interpretowany w ten sposób, iż sprzeciwia się on uregulowaniu państwa członkowskiego, które zezwalając podatnikowi będącemu rezydentem na odliczenie rent płaconych jednemu z rodziców, który przekazał mu nieruchomości położone na terytorium tego państwa, od dochodów z tytułu najmu przysporzonych przez te nieruchomości, nie przyznaje takiego odliczenia podatnikowi niebędącemu rezydentem, o ile zobowiązanie do płatności tych rent wynika z przekazania rzeczonych nieruchomości.

(¹) Dz.U. C 37 z 13.2.2010.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 31 marca 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Varhoven administrativen sad — Bułgaria)
— Aurubis Bulgaria AD przeciwko Nachalnik na Mitnitsa Stolichna, dawniej Nachalnik na Mitnitsa Sofia

(Sprawa C-546/09) (¹)

(Kodeks celny — Cła — Dług celny w przywozie — Odsetki za zwłokę — Okres pobierania odsetek za zwłokę — Odsetki wyrównawcze)

(2011/C 152/12)

Język postępowania: bułgarski

Sąd krajowy

Varhoven administrativen sad

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Aurubis Bulgaria AD

Strona pozwana: Nachalnik na Mitnitsa Stolichna, dawniej Nachalnik na Mitnitsa Sofia

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Varhoven Administrativen Sad — Wykładnia art. 214 ust. 3, art. 222 ust. 1 lit. a) i art. 232 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny (Dz.U. L 302, s. 1) oraz rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 (Dz.U. L 253, s. 1) — Pobranie przez krajowe organy celne odsetek za zwłokę od kwoty dodatkowych należności celnych za okres, który następuje po początkowym zaksięgowaniu należności celnych — Pobranie odsetek wyrównawczych za okres pomiędzy zgłoszeniem celnym i

późniejszym zaksięgowaniem należnej kwoty — Możliwość podwyższenia, w przypadku późniejszego zaksięgowania należności celnych, o kwotę odpowiadającą odsetkom za zwłokę obliczonym za okres pomiędzy powstaniem długu celnego i późniejszym zaksięgowaniem

Sentencja

- 1) Artykuł 232 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny, w brzmieniu zmienionym rozporządzeniem Rady (WE) nr 1791/2006 z dnia 20 listopada 2006 r. należy interpretować w taki sposób, że odsetki za zwłokę od kwoty należności celnych pozostającej do pokrycia mogą być pobrane, na mocy tego przepisu, wyłącznie za okres po upływie terminu zapłaty rzeczony kwoty.
- 2) Wobec braku odnośnych przepisów w rozporządzeniu Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającym przepisy w celu wykonania rozporządzenia nr 2913/92, w brzmieniu zmienionym rozporządzeniem Komisji (WE) nr 214/2007 z dnia 28 lutego 2007 r., art. 214 ust. 3 rozporządzenia nr 2913/92, w brzmieniu zmienionym rozporządzeniem nr 1791/2006 należy interpretować w taki sposób, że organy krajowe nie są uprawnione, na mocy tego przepisu, do obciążenia dłużnika celnego odsetkami wyrównawczymi za okres pomiędzy pierwotnym zgłoszeniem celnym i retrospektywnym zaksięgowaniem długu celnego.
- 3) Ogólne zasady prawa Unii i w szczególności zasada ustawowej określoności czynów zabronionych i kar sprzeciwiają się temu, aby organy krajowe zastosowały wobec przestępstwa lub wykroczenia celnego sankcję nieprzewidzianą wyraźnie w przepisach krajowych.

(¹) Dz.U. C 80 z 27.3.2010.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 24 marca 2011 r. — Ferrero SpA przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Tirol Milch reg.Gen.mbH Innsbruck

(Sprawa C-552/09 P) (¹)

(*Odwołanie — Wspólnotowy znak towarowy — Rozporządzenie (WE) nr 40/94 — Graficzny wspólnotowy znak towarowy TiMi KiNDERJOGHURT — Wcześniejszy słowny znak towarowy KINDER — Postępowanie w sprawie unieważnienia — Artykuł 52 ust. 1 lit. a) — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) i art. 8 ust. 5 — Ocena podobieństwa oznaczeń — Rodzina znaków towarowych*)

(2011/C 152/13)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Ferrero SpA (przedstawiciel: C. Gielen, advocaat)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: D. Botis, pełnomocnik), Tirol Milch reg.Gen.mbH Innsbruck

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (druga izba) z dnia 14 października 2009 r. w sprawie T-140/08 Ferrero SpA przeciwko OHIM — Tirol Milch, w którym Sąd oddalił skargę o stwierdzenie nieważności decyzji R 682/2007-2 Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (OHIM) z dnia 30 stycznia 2008 r. uchylającej decyzję Wydziału Unieważnień o unieważnieniu słownego znaku towarowego „TiMi KINDERJOGHURT” dla towarów należących do klasy 29 w wyniku wniosku o unieważnienie złożonego przez skarżącą

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Ferrero SpA zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 80 z 27.3.2010.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 31 marca 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-50/10) (¹)

(*Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Środowisko naturalne — Dyrektywa 2008/1/WE — Zintegrowane zapobieganie zanieczyszczeniom i ich kontrola — Warunki udzielania pozwoleń na istniejące instalacje*)

(2011/C 152/14)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Alcover San Pedro i C. Zadra, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska (przedstawiciel: M. Russo, pełnomocnik)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 5 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/1/WE z dnia 15 stycznia 2008 r. dotyczącej zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli (Dz.U. L 24, s. 8) — Instalacje, które mogą oddziaływać na emisje do powietrza, środowiska wodnego lub gleby oraz poziom zanieczyszczeń — Warunki udzielania pozwoleń na istniejące instalacje

Sentencja

1) Nie podejmując niezbędnych środków w celu zagwarantowania, że właściwe organy dopilnują, poprzez pozwolenia wydawane zgodnie z art. 6 i 8 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/1/WE z dnia 15 stycznia 2008 r. dotyczącej zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli (wersja skodyfikowana) lub, w stosownych przypadkach, przez ponowne rozważenie warunków oraz, jeśli to konieczne, przez ich uaktualnienie, aby istniejące instalacje, w rozumieniu art. 2 ust. 4 wspomnianej dyrektywy, były eksploatowane zgodnie z wymogami art. 3, 7, 9, 10 i 13, art. 14 lit. a) i b) i art. 15 ust. 2 tej dyrektywy, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 5 ust. 1 tej dyrektywy.

2) Republika Włoska zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 100 z 17.4.2010.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 24 marca 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Słowenii

(Sprawa C-365/10) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Kontrola zanieczyszczeń — Dopuszczalne wartości stężenia pyłu PM₁₀ w powietrzu)

(2011/C 152/15)

Język postępowania: słoweński

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciel: D. Kukovec, pełnomocnik)

Strona pozwana: Republika Słowenii (przedstawiciel: N. Pintar Gosenca, pełnomocnik)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 5 ust. 1 dyrektywy Rady 1999/30/WE z dnia 22 kwietnia 1999 r. odnoszącej się do wartości dopuszczalnych dla dwutlenku siarki, dwutlenku azotu i tlenków azotu oraz pyłu i ołowiu w otaczającym powietrzu (Dz.U. L 163, s. 41) oraz art. 13 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/50/WE z dnia 21 maja 2008 r. w sprawie jakości powietrza i czystego powietrza dla Europy (Dz.U. L 152, s. 1) — Brak podjęcia koniecznych działań w tym celu, aby stężenie pyłu PM₁₀ w powietrzu nie przekraczało ustalonych wartości dopuszczalnych

Sentencja

1) Przekraczając w latach 2005–2007 dopuszczalne wartości rocznego i dziennego stężenia pyłu PM₁₀ w powietrzu, Republika

Słowenii uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążą na mocy art. 5 ust. 1 dyrektywy Rady 1999/30/WE z dnia 22 kwietnia 1999 r. odnoszącej się do wartości dopuszczalnych dla dwutlenku siarki, dwutlenku azotu i tlenków azotu oraz pyłu i ołowiu w otaczającym powietrzu.

2) Republika Słowenii zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 288 z 23.10.2010.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 24 marca 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Hiszpanii

(Sprawa C-375/10) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państw członkowskiego — Dyrektywa 2007/36/WE — Wykonywanie niektórych praw akcjonariuszy spółek notowanych na rynku regulowanym — Brak transpozycji w wyznaczonym terminie)

(2011/C 152/16)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Braun i E. Adsera Ribera, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: F. Díez Moreno, pełnomocnik)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Nieustanowienie lub nieprzekazanie w wyznaczonym terminie przepisów niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy 2007/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lipca 2007 r. w sprawie wykonywania niektórych praw akcjonariuszy spółek notowanych na rynku regulowanym (Dz.U. L 184, s. 17)

Sentencja

1) Nie przyjmując w przewidzianym terminie wszystkich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy 2007/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lipca 2007 r. w sprawie wykonywania niektórych praw akcjonariuszy spółek notowanych na rynku regulowanym, Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążą na mocy art. 15 tej dyrektywy

2) Królestwo Hiszpanii zostaje obciążone kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 274 z 9.10.2010.

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 24 listopada 2010 r. w sprawie T-137/09 Nike International przeciwko OHIM — Muñoz Molina (R 10), wniesione w dniu 7 lutego 2011 r. przez Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

(Sprawa C-53/11 P)

(2011/C 152/17)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: J. Crespo Carrillo, pełnomocnik)

Pozostali uczestnicy postępowania: Nike International Ltd. i Aurelio Muñoz Molina

Żądania wnoszącego odwołanie

- stwierdzenie nieważności zaskarżonego wyroku;
- orzeczenie co do istoty, oddalenie skargi na zaskarżoną decyzję lub przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania;
- obciążenie skarżącej w pierwszej instancji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1) Naruszenie zasady 49 rozporządzenia wykonawczego⁽¹⁾ i art. 59 rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego⁽²⁾

Zaskarżona decyzja opiera się na zasadzie 49 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego w związku z obecnym art. 59 rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego. Jednakże w zaskarżonym wyroku w żadnym miejscu nie wymieniono ani zasady 49 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego, ani art. 59 rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego i nie wypowiedziano się co do ich stosowania w niniejszym przypadku. Urząd uważa, że stanowi to naruszenie prawa i brak uzasadnienia.

2) Naruszenie wytycznych Urzędu i zasady 49 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego

W ocenie Urzędu jego wytyczne nie mają zastosowania w niniejszym przypadku. Jednakże w zaskarżonym wyroku dwukrotnie stwierdzono, że izby odwoławcze są zobowiązane stosować wytyczne OHIM. Zdaniem Urzędu stanowi to naruszenie prawa.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2868/95 z dnia 13 grudnia 1995 r. wykonujące rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 303, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 22 lutego 2011 r. — Asociación Nacional de Grandes Empresas de Distribución (ANGED) przeciwko Federación de Asociaciones Sindicales (FAGSA) i inni

(Sprawa C-78/11)

(2011/C 152/18)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Asociación Nacional de Grandes Empresas de Distribución (ANGED)

Strona pozwana: Federación de Asociaciones Sindicales (FAGSA), Federación de Trabajadores Independientes de Comercio (FETICO), Federación Estatal de Trabajadores del Comercio, Hostelería, Turismo y Juego de UGT oraz Federación del Comercio, Hostelería y Turismo de CC.OO.

Pytania prejudycjalne

Czy art. 7 ust. 1 dyrektywy 2003/88/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy stoi na przeszkodzie takiej wykładni przepisów prawa krajowego, zgodnie z którą, jeżeli czasowa niezdolność do pracy wystąpi w sposób nieoczekiwany w trakcie urlopu, to taki urlop nie może zostać przerwany w celu późniejszego wykorzystania go w pełni lub w pozostałej części w innym terminie?

⁽¹⁾ Dz.U. L 299, s. 9.

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 16 grudnia 2010 r. w sprawie T-286/08 Fidelio KG przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), wniesione w dniu 25 lutego 2011 r. przez Fidelio KG

(Sprawa C-87/11 P)

(2011/C 152/19)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Fidelio KG (przedstawiciel: adwokat M. Gail)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 16 grudnia 2010 r. w sprawie T-286/08;
- uwzględnienie żądań przedstawionych w pierwszej instancji;
- obciążenie Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Sąd niesłusznie przyjął, że w przypadku zgłoszenia oznaczenia „Hallux” dla „artykułów ortopedycznych” i „obuwia” występuje bezwzględna podstawa odmowy rejestracji w rozumieniu art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 40/94. Nie da się zrozumieć dlaczego Sąd wbrew twierdzeniom skarżącej przychylił się do argumentacji Urzędu i wyszedł z założenia, że „hallux”, łacińskie określenie dużego palca stanowi zwyczajowy skrót określenia „hallux valgus” czyli zniekształcenia dużego palca. Takie działanie Sądu wykracza poza ramy zasady badania z urzędu i ponadto narusza obowiązek uzasadnienia.

Poza tym Sąd dokonał nieprawidłowego ustalenia towarów i kategorii towarów. Jako że pojęcie „artykuły ortopedyczne” ma bardzo szeroki zakres i wystarcza gdy podstawa odmowy rejestracji odnosi się jedynie do części towarów Urząd ma możliwość wskazania dowolnej ilości rodzajów towarów w celu odmowy rejestracji określonego rodzaju towarów. Tej okoliczności Sąd nie wziął pod uwagę.

Jeżeli chodzi o obuwie Sąd wyszedł z błędnego założenia, że istnieje kategoria towarów zwana „obuwem oferującym komfort noszenia”. W rzeczywistości nie ma jednak żadnej różnicy między obuwem ogólnym i tak zwanym obuwem oferującym komfort noszenia.

Dodatkowo przy określaniu właściwego kręgu odbiorców dla odpowiednio „artykułów ortopedycznych” i „obuwia” Sąd kierował się rozważaniami niemającymi znaczenia dla sprawy. Zdaniem wnoszącej odwołanie, w tym względzie należy oprzeć się na przeciętnym odbiorcy. Taki przeciętny odbiorca nie zna jednak łaciny ani nie posiada wiedzy na temat zniekształcenia stopy zwanego hallux valgus. Znaku towarowego „Hallux” nie można zatem traktować jako znaku opisowego.

Wreszcie Sąd dopuścił się naruszenia art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94 nie przeprowadzając analizy oznaczenia „Hallux” w oparciu o ten przepis.

Odwołanie od wyroku Sądu (sala ósma) wydanego w dniu 15 grudnia 2010 r. w sprawie T-141/08 E.ON Energie AG przeciwko Komisji, wniesione w dniu 25 lutego 2011 r. przez E.ON Energie AG

(Sprawa C-89/11 P)

(2011/C 152/20)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: E.ON Energie AG (przedstawiciele: A. Röhling, F. Dietrich i R. Pfromm, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu i stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2008) 377 wersja ostateczna z dnia 30 stycznia 2008 r. w sprawie COMP/B-1/39.326, podanej do wiadomości wnoszącej odwołanie w dniu 6 lutego 2008 r.;
- tytułem żądania ewentualnego, uchylenie zaskarżonego wyroku i stwierdzenie nieważności ww. decyzji w zakresie, w jakim a) zostaje nałożona na wnoszącą odwołanie grzywna i b) wnosząca odwołanie zostaje obciążona kosztami postępowania, a także uwzględnienie żądań przedstawionych przez wnoszącą odwołanie w pierwszej instancji;
- tytułem żądania w dalszej kolejności ewentualnego, uchylenie zaskarżonego wyroku i skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie kwestionuje zaskarżony wyrok Sądu, wnosząc o jego uchylenie, a także stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2008) 377 wersja ostateczna z dnia 30 stycznia 2008 r. w sprawie COMP/B-1/39.326. Sąd utrzymał tym rozstrzygnięciem w mocy nakładającą grzywnę decyzję Komisji, w której ta ostatnia zarzuca wnoszącej odwołanie złamanie pieczęci umieszczonych przez przedstawicieli tej instytucji zgodnie z art. 20 ust. 2 lit. d) rozporządzenia (WE) nr 1/2003 i, wobec tego, „przynajmniej nieumyślnie” naruszenie art. 23 ust. 1 lit. e) rozporządzenia nr 1/2003. Swe odwołanie opiera ona na sześciu zarzutach:

- 1) W pierwszej kolejności, zdaniem wnoszącej odwołanie rozłożenie ciężaru dowodu przez Sąd stanowi naruszenie prawa i, co za tym idzie, narusza zasadę domniemania niewinności i paremii prawa wspólnotowego *in dubio pro reo*. W szczególności Sąd nie uwzględnił tego, że środek dowodowy w (niekwestionowanej) postaci pieczęci nałożonej na *Shelf Life* nie był „wystarczająco przekonujący”, aby dowieść popełnienia naruszenia.
- 2) W drugim zarzucie wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd uchybił ciężącemu nań obowiązkowi uzasadnienia ze względu na dokonanie błędnej kwalifikacji prawnej. W

ramach przeniesienia ciężaru dowodu Sąd nie uwzględnił ustanowionego przezeń początkowo kryterium „podważania” mocy dowodowej pieczęci poprzez ustanowiony później i uwzględniony w ramach kwalifikacji prawnej wymóg bezpośredniej „przyczynowości” pomiędzy przeterminowaniem pieczęci a wystąpieniem fałszywej reakcji pozytywnej.

- 3) W trzecim zarzucie wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd wypaczył dowody i naruszył w ten sposób reguły logiki i zasadę państwa prawa, a także uchybił ciężącemu nań obowiązki uzasadnienia. W tym względzie wnosząca odwołanie twierdzi w szczególności, że Sąd dokonał oceny wagi środka dowodowego z „protokołu dokumentującego czynność opieczetowania” przyjmując założenie, iż stanowi on *wystarczający dowód na prawidłowość nałożenia pieczęci*, którego to wniosku nie można wyciągnąć na tej podstawie.
- 4) W czwartym zarzucie wnosząca odwołanie zarzuca dalej idący brak uzasadnienia zaskarżonego wyroku w zakresie dotyczącym naruszenia reguł logiki. Przyjmując za punkt odniesienia inne umieszczone w budynku wnoszącej odwołanie pieczęcie Sąd wyciąga, na podstawie funkcjonowania tych pieczęci, nielogiczny wniosek dotyczący funkcjonowania spornej pieczęci.
- 5) W piątym zarzucie wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd naruszył zasady prawidłowego postępowania dowodowego, reguły logiki i zasadę *in dubio pro reo*. W szczególności Sąd naruszył prawo uznając za pozbawione znaczenie przedstawione przez wnoszącą odwołanie wyjaśnienie dotyczące stanu napisu „VOID” na framudze drzwi oraz naruszył zasady prawidłowego postępowania dowodowego nie badając tej kwestii.
- 6) Wreszcie, w szóstym zarzucie wnosząca odwołanie zarzuca naruszenie przez Trybunał prawa ze względu na naruszenie przezeń zasad prawidłowego postępowania dowodowego i zasadę prawną proporcjonalności przy obliczaniu kwoty grzywny. Sąd nie uwzględnił okoliczności łagodzącej polegającej na tym, że to sama Komisja spowodowała w dniu przeszukania niewytłumaczalną później sytuację. Ponadto, w odniesieniu do wagi wpływu wywieranego na dobro chronione, Sąd naruszył prawo nie badając dowodów dotyczących istotnej kwestii otwarcia drzwi, mającej znaczenie dla wagi czynu i kwoty grzywny.

Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 17 grudnia 2010 r. w sprawie T-13/09 August Storck KG przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 1 marca 2011 r. przez August Storck KG

(Sprawa C-96/11 P)

(2011/C 152/21)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: August Storck KG (przedstawiciele: adwokaci T. Reher, P. Goldenbaum, I. Rohr i T. Melchert)

Druża strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- uwzględnienie żądań podniesionych w pierwszej instancji i wydanie orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie lub przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozważania;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsze odwołanie zostało wniesione od wyroku Sądu, na mocy którego oddalona została skarga wnoszącej odwołanie o stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (OHIM) z dnia 12 listopada 2008 r. dotyczącej odrzucenia przedstawionego przez nią zgłoszenia oznaczenia trójwymiarowego przedstawiającego kształt myszy z czekolady.

Wnosząca odwołanie podnosi następujące trzy zarzuty:

I. Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009

- 1) Sąd pod wieloma względami nie uwzględnił istoty pojęcia charakteru odróżniającego, w związku z czym błędnie zastosował art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 i niesłusznie odmówił uznania, że zgłoszony znak towarowy ma samoistny charakter odróżniający.
- 2) Sąd błędnie z punktu widzenia prawa ocenił zgłoszony znak towarowy w świetle orzecznictwa dotyczącego znaków towarowych tworzonych przez kształty niezawierające elementów graficznych czy słownych, mimo że znak ten posiada element graficzny w postaci żłobień w jego powierzchni. Ów znak winien być oceniany zgodnie z zasadami obowiązującymi dla graficznych znaków towarowych.
- 3) Sąd błędnie ocenił okoliczność, że kształt produktu oprócz funkcji odróżniającej może pełnić również inne funkcje, jak na przykład estetyczną, i w niczym nie pomniejsza to pierwotnego charakteru odróżniającego znaku towarowego tworzonych przez kształt towaru.
- 4) Sąd zinterpretował określenie „zwyczajowo nie” jako „nie przyzwyczajony”, w związku z czym wykluczył możliwość, że konsument jest już przyzwyczajony do stosowania w sektorze słodczy tego rodzaju znaków towarowych tworzonych przez kształt i z tego względu może je postrzegać jako zdolne do odróżniania poszczególnych towarów. Ponadto Sąd nie ujął prawidłowo znaczenia kształtu dla odróżniania towarów na rozpatrywanym rynku słodczy i dlatego zastosował niewłaściwe prawne kryterium w zakresie dowodu na okoliczność charakteru odróżniającego znaków towarowych tworzonych przez kształt w sektorze słodczy w zakresie, w jakim takie znaki towarowe naśladują zwierzęta lub inne istoty tudzież kombinację elementów różnych istot żywych.

- 5) Sąd błędnie z punktu widzenia prawa dostrzegł przeciwieństwo w „układzie dekoracyjnym” i „analitycznym postrzeżeniu”, a przy tym nie uwzględnił, że znaki towarowe należy oceniać zgodnie z wywieranym przez nie całościowym wrażeniem.
- 6) Zbieg tych naruszających prawo elementów doprowadził do tego, że Sąd odmówił uznania charakteru odróżniającego zgłoszonego znaku towarowego, mimo że przy prawidłowym zastosowaniu art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 należałoby przyznać istnienie tego charakteru.

II. Niezagwarantowanie prawa do bycia wysłuchanym

- 7) Sąd naruszył przysługujące wnoszącej odwołanie prawo do bycia wysłuchanym, ponieważ w swym orzeczeniu nie ustosunkował się obszernej części jej wywodów.

III. Naruszenie art. 73 zdanie 1 rozporządzenia nr 207/2009

- 8) Sąd oparł swój wyrok na założeniu, że znacząca indywidualność przedmiotu figury, która tworzy rozpatrywany znak, nie została dowiedziona, mimo że zgodnie z zasadą obowiązku badania przez OHIM stanu faktycznego z urzędu to do niego należało dowiedzenie osłabienia indywidualności tej figury poprzez przedstawienie występujących na rynku podobnych figur. Sąd w sposób oczywisty nie chciał ustosunkować się do argumentu wnoszącej odwołanie i w ten sposób naruszył ciężący na nim obowiązek uzasadnienia.
- 9) Sąd nie wypełnił ciężącego na nim obowiązku uzasadnienia swego stanowiska w sposób zrozumiały w zakresie, w jakim chociaż uwzględnił w swym orzeczeniu część wywodów wnoszącej odwołanie, niemniej nie ocenił ich, a w znacznej części nawet ich nie wymienił.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 7 marca 2011 r. — U. Notermans-Boddenberg przeciwko Staatssecretaris van Financiën

(Sprawa C-114/11)

(2011/C 152/22)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: U. Notermans-Boddenberg

Strona pozwana: Staatssecretaris van Financiën

Pytania prejudycjalne

Czy w świetle art. 39 WE (obecnie art. 45 TFUE) lub art. 18 WE (obecnie art. 21 TFUE) chodzi o sytuację objętą zakresem zastoso-

owania prawa wspólnotowego, gdy państwo członkowskie opodatkowuje osobę zamieszkałą na jego terytorium z tytułu rozpoczęcia przez nią używania należącego do niej pojazdu na drogach publicznych tegoż państwa członkowskiego w przypadku, gdy pojazd ten

— jest zarejestrowany w innym państwie członkowskim,

— stanowi część mienia osobistego przywiezionego w związku ze zmianą miejsca zamieszkania przez osobę zamieszkałą na terytorium tego państwa członkowskiego z innego państwa członkowskiego, przy czym osoba ta zachowała swoją dotychczasową przynależność państwową,

— jest przez osobę zamieszkałą na terytorium tego państwa używany po przeprowadzce w ten sam sposób co uprzednio, tzn. do celów prywatnych, również na potrzeby przejazdu do miejsca pracy znajdującego się w państwie, w którym uprzednio zamieszkiwała?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Apelacyjny w Warszawie (Rzeczpospolita Polska) w dniu 2 marca 2011 r. — Format Urządzenia i Montaż Przemysłowe przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Warszawie

(Sprawa C-115/11)

(2011/C 152/23)

Język postępowania: polski

Sąd krajowy

Sąd Apelacyjny w Warszawie

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Format Urządzenia i Montaż Przemysłowe

Strona pozwana: Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Warszawie

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy objęcie przez przepis art. 14 ust. 2 zdanie pierwsze rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie⁽¹⁾ zakresem podmiotowym „osoby zwykle zatrudnionej na terytorium dwóch lub więcej Państw Członkowskich”, w odniesieniu do której w literze b) tego przepisu doprecyzowano wskazując, że chodzi o osobę inną niż określona w literze a), oznacza — w przypadku pracownika najemnego zatrudnionego na podstawie stosunku pracy przez jednego pracodawcę

- a) uznanie go za taką osobę wówczas, gdy z uwagi na charakter zatrudnienia wykonuje pracę w różnych państwach członkowskich w tym samym czasie (jednocześnie), co rozciąga się też na stosunkowo krótkie okresy, i w związku z tym często przekracza granice państw, jak i też oznacza
- b) uznanie go za taką osobę również wówczas, gdy jest zobowiązany w ramach jednego stosunku pracy do stałego (zwykłego) wykonywania pracy w kilku państwach członkowskich, w tym w państwie, na terytorium którego zamieszkuje albo w kilku innych państwach członkowskich, niż państwo zamieszkania takiego pracownika — bez względu na długość następujących po sobie okresów wykonywania obowiązków w poszczególnych krajach członkowskich i przerw między nimi, bądź — z ograniczeniem czasowym?
- 2) Czy w przypadku przyjęcia interpretacji zgodnie z powyższym pkt b stosowanie przepisu art. 14 ust. 2 lit. b) pkt (ii) rozporządzenia 1408/71 możliwe jest w sytuacji, gdy zobowiązanie w ramach stosunku pracy łączącego pracownika z jednym pracodawcą do stałego wykonywania pracy w kilku państwach członkowskich uwzględnia wykonywanie obowiązków w państwie członkowskim zamieszkania pracownika, mimo iż taka sytuacja — świadczenia pracy w tym właśnie państwie — w momencie nawiązania stosunku pracy wydaje się wykluczona i czy w przypadku odpowiedzi negatywnej możliwe jest zastosowanie art. 14 ust. 2 lit. b) pkt (i) rozporządzenia 1408/71?
- 2) Czy interpretacji art. 27 Rozporządzenia Rady (WE) nr 1346/2000 z dnia 29 maja 2000 roku w sprawie postępowania upadłościowego należy dokonywać w ten sposób, że sąd krajowy rozpoznający wniosek o wszczęcie postępowania wtórnego nigdy nie może badać niewypłacalności dłużnika, wobec którego w innym państwie członkowskim wszczęto główne postępowanie upadłościowe czy też w ten sposób, że sąd krajowy może w określonych sytuacjach badać istnienie niewypłacalności dłużnika, zwłaszcza wówczas gdy postępowanie główne jest postępowaniem ochronnym, w którym sąd ustalił, że dłużnik nie jest niewypłacalny (francuskie postępowanie *sauvegarde*)?
- 3) Czy wykładnia art. 27 Rozporządzenia Rady (WE) nr 1346/2000 z dnia 29 maja 2000 roku w sprawie postępowania upadłościowego pozwala na wszczęcie wtórnego postępowania upadłościowego, którego charakter określa art. 3 ust. 3 zd. 2 cytowanego Rozporządzenia w państwie członkowskim, w którym znajduje się cały majątek upadłego w przypadku gdy podlegające automatycznemu uznaniu główne postępowanie ma charakter ochronny (francuskie postępowania *sauvegarde*), został w nim przyjęty oraz zatwierdzony plan spłat, plan ten jest realizowany przez dłużnika, a sąd ustanowił zakaz zbywania majątku należącego do dłużnika?

(¹) Dz.U.L 149 s. 2-50; Polskie wydanie specjalne: Rozdział 05 Tom 01 P. 35 — 82

(¹) Dz. U.L 160 s. 1-18; Polskie wydanie specjalne: Rozdział 19 Tom 01 P. 191 — 208

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Rejonowy Poznań (Rzeczpospolita Polska) w dniu 7 marca 2011 r. — Bank Handlowy, Ryszard Adamiak, Christianapol Sp. z o.o.

(Sprawa C-116/11)

(2011/C 152/24)

Język postępowania: polski

Sąd krajowy

Sąd Rejonowy Poznań

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Bank Handlowy, Ryszard Adamiak, Christianapol Sp. z o.o.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wykładni art. 4 ust. 1 oraz ust. 2 pkt j) Rozporządzenia Rady (WE) nr 1346/2000 z dnia 29 maja 2000 roku w sprawie postępowania upadłościowego (¹) należy dokonywać w ten sposób, że użyte w treści tego przepisu pojęcie „ukoń-

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Belgia) w dniu 8 marca 2011 r. — Association sans but lucratif PRO-BRAINE (A.S.B.L.), Michel Bernard, Charlotte de Lantsheere przeciwko Commune de Braine-le-Château

(Sprawa C-121/11)

(2011/C 152/25)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Conseil d'État

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Association sans but lucratif PRO-BRAINE (A.S.B.L.), Michel Bernard, Charlotte de Lantsheere

Strona pozwana: Commune de Braine-le-Château

Pytania prejudycjalne

Czy ostateczna decyzja dotycząca dalszego działania mającego zezwolenie lub już działającego składowiska odpadów wydana na podstawie art. 14 lit. b) dyrektywy 1999/31/WE Rady z dnia 26 kwietnia 1999 r. w sprawie składowania odpadów⁽¹⁾ stanowi zezwolenie na inwestycję w rozumieniu art. 1 ust. 2 dyrektywy 85/337/EWG w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne⁽²⁾?

⁽¹⁾ Dz.U. L 182, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 175, s. 40.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Belgia) w dniu 10 marca 2011 r. — INNO NV przeciwko Unie van Zelfstandige Ondernemers VZW (UNIZO), Organisatie voor de Zelfstandig Modedetailhandel VZW (Mode Unie), Couture Albert BVBA

(Sprawa C-126/11)

(2011/C 152/26)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Cour de cassation

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: INNO NV.

Strona pozwana: Unie van Zelfstandige Ondernemers VZW (UNIZO), Organisatie voor de Zelfstandig Modedetailhandel VZW (Mode Unie), Couture Albert BVBA

Pytanie prejudycjalne

Czy dyrektywę 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotyczącą nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniającą dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady⁽¹⁾, w szczególności jej art. 1, art. 2 lit. d), art. 3 ust. 1 i art. 5, należy interpretować w ten sposób, że przepisy te stoją na przeszkodzie przepisom prawa krajowego, takim jak art. 53 § 1 ust. 1 i 3 Wet van 14. Juli 1991 betreffende de handelspraktijken en de voorlichting en bescherming van de consument (ustawy o praktykach handlowych oraz o informowaniu i ochronie konsumentów z dnia 14 lipca 1991 r.), które w okresach poprzedzających wyprzedzą, od dnia 15 listopada do dnia 2 stycznia i od

dnia 15 maja do dnia 30 czerwca, w branżach wymienionych w art. 52 § 1, zakazują przedsiębiorcom dokonywania wymienionych w art. 42 ogłoszeń o obniżkach cen lub ogłoszeń sugerujących obniżkę cen, i to niezależnie od miejsca lub użytych środków komunikacji jak również dokonywania przed okresem poprzedzającym wyprzedzą ogłoszeń o obniżkach cen i ogłoszeń sugerujących obniżkę cen, które wywołują skutki w tym okresie, nawet jeśli środek ten, mimo deklarowanego przez ustawodawcę podwójnego celu, mianowicie po pierwsze ochrony interesów konsumenta i po drugie uregulowania stosunków konkurencyjnych między przedsiębiorcami, w rzeczywistości zmierza do uregulowania stosunków konkurencyjnych między przedsiębiorstwami i biorąc pod uwagę pozostałe przewidziane w ustawie gwarancje nie wspiera skutecznie ochrony konsumentów?

⁽¹⁾ Dz.U. L 149, s. 22.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Arbeidshof te Antwerpen (Belgia) w dniu 11 marca 2011 r. — Aldegonda van den Boeren przeciwko Rijksdienst voor Pensioenen

(Sprawa C-127/11)

(2011/C 152/27)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Arbeidshof te Antwerpen

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Aldegonda van den Boeren

Strona pozwana: Rijksdienst voor Pensioenen

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 52 § 1 rozporządzenia królewskiego z dnia 21 grudnia 1967 r. w sprawie ogólnej regulacji systemu rent rodzinnych i emerytur dla pracowników, zgodnie z którym obniżona zostaje renta rodzinna wskutek podwyższenia emerytury na podstawie ogólnej ustawy o emeryturach z dnia 31 maja 1956 r. ze względu na ustanowienie równouprawnienia kobiet i mężczyzn w ramach ustawy z dnia 28 marca 1985 r. jest zgodny z prawem wspólnotowym, a dokładniej z art. 46a rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych i ich rodzin przemierzających się we Wspólnocie⁽¹⁾?

2) Czy art. 52 § 1 rozporządzenia królewskiego z dnia 21 grudnia 1967 r. w sprawie ogólnej regulacji systemu rent rodzinnych i emerytur dla pracowników — interpretowanego w ten sposób, że emeryturę na podstawie ogólnej ustawy o emeryturach z dnia 31 maja 1956 r. należy rozumieć jako emeryturę w rozumieniu tego przepisu lub jako świadczenie równoważne — jest zgodny z prawem wspólnotowym, a dokładniej z art. 10 i 39 — 42 Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Gospodarczą z dnia 25 marca 1957 r., a w przypadku niezgodności, czy należy zaniechać stosowania art. 52 § 1 rozporządzenia królewskiego z dnia 21 grudnia 1967 r. w sprawie ogólnej regulacji systemu rent rodzinnych i emerytur dla pracowników?

(¹) Dz.U. L 149, s. 2.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte Suprema di Cassazione (Włochy) w dniu 21 marca 2011 r. — postępowanie karne przeciwko Dembem Ngagndze

(Sprawa C-140/11)

(2011/C 152/28)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Corte Suprema di Cassazione

Strona w postępowaniu przed sądem krajowym

Demba Ngagne

Pytania prejudycjalne

- a) Czy wykładni art. 7 ust. 1 i 4; art. 8 ust. 1, 3 i 4; art. 15 ust. 1 dyrektywy 2008/115/WE (¹) należy dokonywać w ten sposób, iż zabraniają one aby państwo członkowskie nakazywało, zamieniając priorytety i porządek proceduralny wskazany przez te przepisy, nielegalnie przebywającemu cudzoziemcowi opuszczenia terytorium kraju w sytuacji gdy nie jest możliwe przeprowadzenie przymusowego wydalenia w trybie natychmiastowym lub po zastosowaniu środka detencyjnego?
- b) Czy wykładni art. 15 ust. 1, 4, 5 i 6 dyrektywy 2008/115/WE należy dokonywać zatem w ten sposób, że zabrania on aby państw członkowskie przewidywało jako konsekwencję nieuzasadnionego braku współpracy ze strony cudzoziemca przy dobrowolnym powrocie i jedynie z tego powodu, iż zastosowana będzie doń sankcja za czyn przestępny i sankcja detencyjna (pozbawienie wolności) w wymiarze wyższym (do dziesięciu razy) w stosunku do wygasłego już lub obiektywnie niemożliwego do zastosowania środka detencyjnego w celu wydalenia?
- c) Czy wykładni art. 2 ust. 2 lit. b) dyrektywy 2008/115/WE można dokonywać — również w świetle art. 8 samej dyrektywy i dziedzin wspólnej polityki wskazanych w szczegól-

ności w art. 79 TFUE — w ten sposób, że wystarczy, iż państwo członkowskie postanowi uznać brak współpracy ze strony cudzoziemca przy jego dobrowolnym powrocie za przestępstwo, aby dyrektywa nie miała zastosowania?

- d) Czy wykładni art. 2 ust. 2, lit b) oraz art. 5 i art. 15 ust. 4, 5 i 6 dyrektywy 2008/115/WE należy natomiast dokonywać — również w świetle art. 5 EKPC — w ten sposób, iż stanowią one przeszkodę dla wydania w stosunku do nielegalnie przebywającego cudzoziemca, w którego przypadku nie jest obiektywnie możliwe lub nie jest dłużej możliwe zastosowanie środka detencyjnego, szeregu nakazów w celu dobrowolnego powrotu i ograniczeń wolności, które wynikają z orzeczeń skazujących za czyny przestępne polegające na niezastosowaniu się do takich nakazów?
- e) Czy wreszcie — również w świetle motywu 10, wcześniej obowiązującego art. 23 Konwencji wykonawczej do układu z Schengen zaleceń i wytycznych przywołanych w preambule dyrektywy 2008/115/WE, art. 5 EKPC — można stwierdzić, iż art. 7 ust. 1 i 4, art. 8 ust. 1, 3 i 4, art. 15 ust. 1, 4 5 i 6 nadają walor reguły zasadom, według których ograniczenie wolności w celu powrotu należy uważać za „extrema ratio” i że nie jest uzasadniony żaden środek detencyjny jeżeli związany jest on z postępowaniem dotyczącym wydalenia w stosunku do którego brak jest jakiegokolwiek rozsądnej perspektywy powrotu?

(¹) Dz.U. L 348, s. 98.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Södertörns tingsrätt (Szwecja) w dniu 21 marca 2011 r. — Torsten Hörnfeld przeciwko Posten Meddelande AB

(Sprawa C-141/11)

(2011/C 152/29)

Język postępowania: szwedzki

Sąd krajowy

Södertörns Tingsrätt

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Karl Torsten Hörnfeldt

Strona pozwana: Posten Meddelande AB

Pytania prejudycjalne

Tingsrätt zwraca się do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z wnioskiem o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania dotyczące wykładni ogólnej zasady prawa zakazującej dyskryminacji ze względu na wiek i wykładni art. 6 dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy (¹):

- 1) Czy uregulowanie prawa krajowego takie jak zasada 67 lat, które wprowadza zróżnicowane traktowanie ze względu na wiek, może być uzasadnione, chociaż ani z okoliczności towarzyszących jego przyjęciu, ani z żadnych innych przesłanek nie wynika, jakiemu celowi uregulowanie to ma służyć lub jaki jest jego zamierzony skutek?
- 2) Czy uregulowanie krajowe dotyczące przejścia na emeryturę takie jak zasada 67 lat, nieprzewidujące żadnych wyjątków i nieuwzględniające w szczególności czynników takich jak wysokość emerytury, którą dana osoba będzie otrzymywała, wykracza poza to, co jest właściwe i konieczne, aby osiągnąć zamierzony cel?

(¹) Dz.U. 2000 L 303, s. 16.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Giudice di pace di Mestre w dniu 24 marca 2011 r. — postępowanie karne przeciwko Asadowi Abdallahowi

(Sprawa C-144/11)

(2011/C 152/30)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Giudice di pace di Mestre

Strona w postępowaniu przed sądem krajowym

Asad Abdallah

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy dyrektywa 2008/115/WE (¹) przeciwstawia się przepisowi krajowemu takiemu jak art. 10a Decreto Legislativo nr 286 z dnia 25 lipca 1998 r. uznającemu za przestępstwo podlegające karze grzywny w wysokości od 5 000 do 10 000 EUR, sam wjazd lub pobyt na terytorium kraju obywatela państwa trzeciego, z naruszeniem przepisów prawa imigracyjnego?
- 2) Czy wykładni art. 2 ust. 2 lit. b) dyrektywy 2008/115/WE można dokonywać w ten sposób, że z zakresu stosowania gwarancji przewidzianych we wspomnianej dyrektywie wyłączone jest wydalenie stanowiące karę za sam wjazd lub pobyt na terytorium kraju, orzeczone tytułem sankcji zastępczej takie jak to przewidziane w art. 16 akapit pierwszy Decreto Legislativo nr 286 z dnia 25 lipca 1998 r. w następstwie popełnienia czynu przestępnego takiego jak ten przewidziany w art. 10a Decreto Legislativo nr 286 z dnia 25 lipca 1998 r.?

(¹) Dz.U. L 48, s. 98.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Upper Tribunal (Zjednoczone Królestwo) w dniu 25 marca 2011 r. — Secretary of State for Work and Pensions przeciwko Lucji Czop

(Sprawa C-147/11)

(2011/C 152/31)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

Upper Tribunal (Zjednoczone Królestwo)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona apelująca: Secretary of State for Work and Pensions

Druga strona postępowania apelacyjnego: Lucja Czop

Pytania prejudycjalne

Czy w stanie faktycznym, w którym skarżąca:

- a) jest obywatelką polską;
- b) przybyła do Zjednoczonego Królestwa przed przystąpieniem jej kraju do UE;
- c) rozpoczęła działalność gospodarczą na własny rachunek w rozumieniu art. 49 TFUE (dawnego art. 43 TWE);
- d) po przystąpieniu pozostawała w Zjednoczonym Królestwie, w dalszym ciągu prowadząc działalność gospodarczą na własny rachunek;
- e) nie prowadzi już działalności gospodarczej na własny rachunek;
- f) głównie w jej pieczy pozostaje dziecko, które przybyło do Zjednoczonego Królestwa i rozpoczęło naukę w ramach ogólnego systemu oświaty po przystąpieniu oraz po zakończeniu przez skarżącą prowadzenia działalności gospodarczej na własny rachunek

skarżącej przysługuje prawo pobytu w Zjednoczonym Królestwie na tej podstawie, że spełnione są łącznie lub pojedynczo następujące przesłanki:

- a) ma zastosowanie rozporządzenie nr 1612/68 (¹) w wykładni nadanej mu w orzeczeniach Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości w sprawach Baumbast i R przeciwko Secretary of State for the Home Department (sprawa C-413/99), Rec. 2002 s. 1-7091, London Borough of Harrow przeciwko Ibrahimowi (sprawa C-310/08) oraz Teixeira przeciwko London Borough of Lambeth (sprawa C-480/08);
- b) istnieje ogólna zasada prawa UE, która zrównuje pozycję pracowników i osób prowadzących działalność gospodarczą na własny rachunek;
- c) odmówienie skarżącej prawa pobytu utrudniłoby korzystanie ze swobody przedsiębiorczości lub zniechęciłoby do korzystania z niej?

(¹) Dz.U. L 257, s. 2.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Upper Tribunal (Zjednoczone Królestwo) w dniu 25 marca 2011 r. — Secretary of State for Work and Pensions przeciwko Magricie Punakovej

(Sprawa C-148/11)

(2011/C 152/32)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

Upper Tribunal (Zjednoczone Królestwo)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona apelująca: Secretary of State for Work and Pensions

Druga strona postępowania apelacyjnego: Magrita Punakova

Pytania prejudycjalne

Czy w stanie faktycznym, w którym skarżąca:

- a) jest obywatelką Republiki Czeskiej;
- b) przybyła do Zjednoczonego Królestwa przed przystąpieniem jej kraju do UE;
- c) pozostała w Zjednoczonym Królestwie po przystąpieniu;

d) następnie podjęła działalność gospodarczą na własny rachunek w rozumieniu art. 49 TFUE (dawnego art. 43 TWE);

e) nie prowadzi już działalności gospodarczej na własny rachunek;

f) głównie w jej pieczy pozostaje dziecko, które rozpoczęło naukę w ogólnym systemie oświaty w okresie, gdy skarżąca wykonywała działalność gospodarczą na własny rachunek;

skarżącej przysługuje prawo pobytu w Zjednoczonym Królestwie na tej podstawie, że:

a) ma zastosowanie rozporządzenie nr 1612/68⁽¹⁾ w wykładni nadanej mu w orzeczeniach Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości w sprawach Baumbast i R przeciwko Secretary of State for the Home Department (sprawa C-413/99), Rec. 2002 s. 1-7091, London Borough of Harrow przeciwko Ibrahimowi (sprawa C-310/08) oraz Teixeira przeciwko London Borough of Lambeth (sprawa C-480/08);

b) istnieje ogólna zasada prawa UE, która zrównuje pozycję pracowników i osób prowadzących działalność gospodarczą na własny rachunek;

c) odmówienie skarżącej prawa pobytu utrudniłoby korzystanie ze swobody przedsiębiorczości lub zniechęciłoby do korzystania z niej?

d) na innej podstawie.

(¹) Dz.U. L 257, s. 2.

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 7 kwietnia 2011 r. — Intesa Sanpaolo przeciwko OHIM — MIP Metro (COMIT)

(Sprawa T-84/08) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego COMIT — Wcześniejszy graficzny krajowy znak towarowy Comet — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Podobieństwo oznaczeń — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 (obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009) — Artykuł 8 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 216/96)

(2011/C 152/33)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Intesa Sanpaolo SpA (Turyn, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci A. Perani i P. Pozzi)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) (przedstawiciel: D. Botis, pełnomocnik)

Stronę postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również, interwenient przed Sądem: MIP Metro Group Intellectual Property GmbH & Co. KG (Düsseldorf, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci R. Kaase, J.C. Plate i M. Berger)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 19 grudnia 2007 r. (sprawa R 138/2006-4) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między MIP Metro Group Intellectual Property GmbH & Co. KG a Intesa Sanpaolo SpA.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) z dnia 19 grudnia 2007 r. (sprawa R 138/2006-4) w zakresie, w jakim oddalono wniosek Intesa Sanpaolo SpA dotyczący towarów należących do klasy 16.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) OHIM pokrywa koszty własne oraz połowę kosztów poniesionych przez Intesa Sanpaolo.
- 4) MIP Metro Group Intellectual Property GmbH & Co. KG pokrywa koszty własne.

⁽¹⁾ Dz.U. C 116 z 9.5.2008.

Wyrok Sądu z dnia 7 kwietnia 2011 r. — Gruber przeciwko OHIM (Run the globe)

(Sprawa T-12/09) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego Run the globe — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 (obecnie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009))

(2011/C 152/34)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Alexander Gruber (Ulm, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci T. Kienle i M. Krinke)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: S. Schäffner, pełnomocnik)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 6 listopada 2008 r. (sprawa R 1779/2007-1) dotyczącą rejestracji oznaczenia słownego Run the globe jako wspólnotowego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Alexander Gruber zostaje obciążony kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 69 z 21.3.2009.

Postanowienie Sądu z dnia 4 kwietnia 2011 r. — Marcuccio przeciwko Komisji

(Sprawa T-239/09 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Służba publiczna — Urzędnicy — Odmowa wszczęcia dochodzenia przez instytucję — Postępowanie poprzedzające wniesienie skargi — Skarga o odszkodowanie — Odwołanie w części oczywiście niedopuszczalne a w części oczywiście bezzasadne)

(2011/C 152/35)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Luigi Marcuccio (Tricase, Włochy) (przedstawiciel: adwokat G. Cipressa)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Currall i C. Berardis-Kayser, pełnomocnicy, wspierani przez adwokata A. dal Ferrę)

Przedmiot

Odwołanie od postanowienia Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej (pierwsza izba) z dnia 31 marca 2009 r. w sprawie F-146/07 Marcuccio przeciwko Komisji, dotychczas nieopublikowanego w Zbiorze, mające na celu uchylene tego postanowienia.

Sentencja

- 1) *Odwołanie zostaje oddalone.*
- 2) *Luigi Marcuccio pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską w ramach postępowania w niniejszej instancji.*

(¹) Dz.U C 193 z 15.8.2009.

**Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 2 marca 2011 r. —
1. garantovaná przeciwko Komisji**

(Sprawa T-392/09 R)

(Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Konkurencja — Decyzja Komisji nakładająca grzywnę — Gwarancja bankowa — Wniosek o zawieszenie wykonania — Fumus boni juris — Szkoda finansowa — Wyjątkowe okoliczności — Pilny charakter — Wyważenie interesów — Zawieszenie częściowe i warunkowe)

(2011/C 152/36)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: 1. garantovaná a.s. (Bratysława, Słowacja) (przedstawiciele: początkowo M. Powell, solicitor, A. Sutton i G. Forwood, barristers, następnie M. Powell i G. Forwood)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Bourke i N. von Lingen, pełnomocnicy)

Przedmiot

Wniosek o zawieszenie wykonania decyzji Komisji C(2009) 5791 wersja ostateczna z dnia 22 lipca 2009 r. dotyczącej procedury stosowania art. 81 [WE] i art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/39.396 — Odczynniki na bazie węgla wapnia i magnezu przeznaczone dla sektora stalowego i gazowego).

Sentencja

- 1) *Wniosek o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta panów Jaroslava Červenki, Milana Hoška, Romana Murara, Adriána Vološina, Milana Kasanického i Petera Fratiča zostaje odrzucony.*
- 2) *Ciążący na skarżącej 1. garantovaná a.s. obowiązek ustanowienia na rzecz Komisji gwarancji bankowej w celu uniknięcia natychmiastowego ściągnięcia grzywny nałożonej na nią w art. 2 decyzji*

Komisji C(2009) 5791 wersja ostateczna z dnia 22 lipca 2009 r. dotyczącej procedury stosowania art. 81 [WE] i art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/39.396 — Odczynniki na bazie węgla wapnia i magnezu przeznaczone dla sektora stalowego i gazowego) zostaje zawieszony do czasu, gdy zaistnieje pierwsze z dwóch następujących zdarzeń:

— upływie termin spłaty długoterminowych pożyczek w dniu 11 lipca 2012 r.;

— zostanie wydane orzeczenie kończące postępowanie w sprawie; oraz pod warunkiem że:

— od dnia doręczenia niniejszego postanowienia skarżąca nie może zbyć bezpośrednio ani pośrednio swych udziałów w swej spółce zależnej G1 Investment Ltd bez uprzedniej zgody Komisji;

— w terminie miesiąca od doręczenia niniejszego postanowienia skarżąca przedstawi na piśmie prezesowi Sądu porozumienie, zgodnie z którym jej spółka zależna G1 Investment i spółka zależna tej ostatniej, Bounty Commodities Ltd, nie mogą przekazać ich aktywów osobie trzeciej bez uprzedniej zgody Komisji;

— od dnia doręczenia niniejszego postanowienia skarżąca zapłaci na rzecz Komisji kwotę w wysokości 2,1 mln EUR;

— w terminie miesiąca od doręczenia niniejszego postanowienia, następnie co trzy miesiące aż do momentu wydania orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie lub w momencie zaistnienia każdego zdarzenia, które mogłoby mieć wpływ na jej przyszłą zdolność zapłacenia nałożonej na nią grzywny, skarżąca przedstawia na piśmie prezesowi Sądu sprawozdanie dotyczące zmian stanu jej aktywów, a w szczególności jej długoterminowych inwestycji.

- 3) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Postanowienie Sądu z dnia 25 marca 2011 r. — Noko Ngele przeciwko Komisji i in.

(Sprawa T-15/10) (¹)

(Odpowiedzialność pozaumowna — Skarga częściowo wniesiona do niewłaściwego sądu — Skarga częściowo niedopuszczalna — Brak związku przyczynowego — Skarga częściowo oczywiście pozbawiona jakiegokolwiek podstawy prawnej — Artykuły 111 i 114 regulaminu postępowania przed Sądem)

(2011/C 152/37)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Mariyus Noko Ngele (Bruksela, Belgia) (przedstawiciel: F. Sabakunzi, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciel: A. Bordes, pełnomocnik), AT (Bruksela, Belgia), AU (Bruksela, AW (Bruksela) i AW (Bruksela)

Przedmiot

Skarga o odszkodowanie mająca na celu uzyskanie odszkodowania za szkodę, jaką skarżący miałby ponieść wskutek niemożności odzyskania wierzycelności oraz zadośćuczynienia za krzywdę, jakiej miałby doznać skarżący z uwagi na wszczęcie przeciwko niemu postępowań karnych w Belgii.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona jako wniesiona do sądu, który nie jest właściwy do jej rozpoznania, w zakresie w jakim skierowana jest przeciwko AT, AU, AV i AW.
- 2) Żądanie Maryiusa Noko Ngele, aby Sąd orzekł, że Centrum Rozwoju Przedsiębiorczości nigdy nie zastąpiło Centrum Rozwoju Przemysłowego oraz że nie ma ono bytu prawnego ani osobowości prawnej w Belgii jest oddalone jako wniesione do sądu, który nie jest właściwy do jego rozpoznania.
- 3) Żądanie M. Noko Ngele, aby Sąd nakazał wykonanie niniejszego wyroku jest odrzucone jako niedopuszczalne.
- 4) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona jako oczywiście pozbawiona jakiegokolwiek podstawy prawnej.
- 5) M. Noko Ngele zostaje obciążony kosztami związanymi z niniejszym postępowaniem oraz postępowaniami w przedmiocie środka tymczasowego.

(¹) Dz.U. C 161 z 19.6.2010.

**Postanowienie Sądu z dnia 24 marca 2011 r. —
Internationaler Hilfsfonds przeciwko Komisji**

(Sprawa T-36/10) (¹)

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Dostęp do dokumentów — Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 — Dokumenty dotyczące umowy LIEN 97-2011 — Odpowiedź udzielona na początkowy wniosek — Termin do wniesienia skargi — Oczyszczona niedopuszczalność — Dorozumiana odmowa dostępu — Interes prawny — Wyrażna decyzja przyjęta po wniesieniu skargi — Umorzenie postępowania)

(2011/C 152/38)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Internationaler Hilfsfonds eV (Rosbach, Niemcy) (przedstawiciele: początkowo H. Kaltenecker, następnie R. Böhm i w końcu H. Kaltenecker, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Costa de Oliveira i T. Scharf, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę skarżącą: Królestwo Danii (przedstawiciele: początkowo B. Weis Fogh i V. Pasternak Jørgensen,

następnie V. Pasternak Jørgensen, C. Yang i S. Juul Jørgensen, pełnomocnicy)

Przedmiot

Wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 9 października 2009 r. oraz z dnia 1 grudnia 2009 r. odmawiających Internationaler Hilfsfonds pełnego dostępu do akt dotyczących umowy LIEN 97-2011.

Sentencja

- 1) Skarga o stwierdzenie nieważności, w zakresie w jakim dotyczy decyzji Komisji z dnia 9 października 2009 r. jest odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) Umarza się postępowanie w sprawie żądań Internationaler Hilfsfonds eV mających na celu stwierdzenie nieważności dorozumianej decyzji Komisji Europejskiej oddalającej wniosek Internationaler Hilfsfonds z dnia 15 października 2009 r. o udzielenie dostępu do dokumentów dotyczących umowy LIEN 97-2011.
- 3) Internationaler Hilfsfonds zostaje obciążona własnymi kosztami i kosztami poniesionymi przez Komisję w odniesieniu do żądań stwierdzenia nieważności w zakresie w jakim dotyczą one decyzji Komisji z dnia 9 października 2009 r.
- 4) Komisja zostaje obciążona własnymi kosztami i kosztami poniesionymi przez Internationaler Hilfsfonds w odniesieniu do żądań stwierdzenia nieważności w zakresie w jakim dotyczą one decyzji Komisji z dnia 1 grudnia 2009 r.
- 5) Królestwo Danii pokrywa koszty własne.

(¹) Dz.U. C 100 17.4.2010.

**Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 8 kwietnia 2011 r. —
Xeda International przeciwko Komisji**

(Sprawa T-71/10 R II)

(Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Dyrektywa 91/414/EWG — Decyzja dotycząca niewłączenia difenylloaminy do załącznika I do dyrektywy 91/414 — Kolejny wniosek o zawieszenie wykonania aktu — Brak pilnego charakteru)

(2011/C 152/39)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Xeda International SA (Saint-Andiol, Francja) (przedstawiciele: C. Mereu i K. Van Maldegem, avocats)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Ondrusek i F. Wilman, pełnomocnicy, wspierani przez J. Stuycka i A.-M. Vandromme'a, avocats)

Przedmiot

Wniosek o zawieszenie wykonania decyzji Komisji nr 2009/859/WE z dnia 30 listopada 2009 r. dotyczącej niewłączenia difenylaminy do załącznika I do dyrektywy Rady 91/414/EWG oraz cofnięcia zezwoleń na środki ochrony roślin zawierające tę substancję (Dz.U. L 314, s. 79)

Sentencja

- 1) Wniosek o zastosowanie środka tymczasowego zostaje oddalony.
- 2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

**Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 17 lutego 2011 r. —
Gas Natural Fenosa SDG przeciwko Komisji**

(Sprawa T-484/10 R)

(Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Pomoc państwa — Rekompensata za dodatkowe koszty produkcji ponoszone przez niektóre elektrownie wynikające ze zobowiązania do świadczenia usługi publicznej w zakresie wytwarzania pewnych ilości energii elektrycznej z rodzimego węgla i ustanowienie na ich rzecz mechanizmu priorytetowego wykorzystywania — Decyzja o niewnoszeniu zastrzeżeń — Wniosek o zawieszenie wykonania — Fumus boni juris — Brak pilnego charakteru — Wyważenie wchodzących w grę interesów)

(2011/C 152/40)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Gas Natural Fenosa SDG, SA (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciele: F. González Díaz i F. Salerno, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: É. Gippini Fournier i C. Urraca Caviedes, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: J. M. Rodríguez Cárcomo, pełnomocnik)

Przedmiot

Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych, mający zasadniczo na celu zawieszenie wykonania decyzji Komisji C(2010) 4499 z dnia 29 września 2010 r. w sprawie pomocy państwa N 178/2010 zgłoszonej przez Królestwo Hiszpanii w formie rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych związanych z mechanizmem priorytetowego wykorzystywania na rzecz elektrowni używających rodzimego węgla.

Sentencja

- 1) Wniosek o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta Cámara Oficial de Comercio, Industria y Navegación de A Coruña zostaje oddalony.

2) E.ON Generación, SL, Hidroeléctrica del Cantábrico, SA oraz Federación Nacional de Empresarios de Minas de Carbón zostają dopuszczone do sprawy w charakterze interwenientów popierających żądania Komisji Europejskiej.

3) Postanowienie prezesa Sądu z dnia 3 listopada 2010 r. w sprawie T-484/10 R Gas Natural Fenosa SDG przeciwko Komisji (niepublikowane w Zbiorze), zostaje uchylone.

4) Gas Natural Fenosa SDG, Komisji i Królestwu Hiszpanii zostanie wyznaczony termin na żądanie, aby niektóre poufne materiały akt, jak również niniejszego postanowienia nie zostały przekazane stronom wymienionym w pkt 2 niniejszej sentencji oraz na przedstawienie w celu ich doręczenia jawnej wersji akt sprawy i niniejszego postanowienia.

5) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

**Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 17 lutego 2011 r. —
Iberdrola przeciwko Komisji**

(Sprawa T-486/10 R)

(Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Pomoc państwa — Rekompensata za dodatkowe koszty produkcji ponoszone przez niektóre elektrownie wynikające ze zobowiązania do świadczenia usługi publicznej w zakresie wytwarzania pewnych ilości energii elektrycznej z rodzimego węgla i ustanowienie na ich rzecz mechanizmu priorytetowego wykorzystywania — Decyzja o niewnoszeniu zastrzeżeń — Wniosek o zawieszenie wykonania — Fumus boni juris — Brak pilnego charakteru — Wyważenie wchodzących w grę interesów)

(2011/C 152/41)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Iberdrola, SA (Bilbao, Hiszpania) (przedstawiciele: J. Ruiz Calzado i É. Barbier de la Serre, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: É. Gippini Fournier i C. Urraca Caviedes, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: J. M. Rodríguez Cárcomo, pełnomocnik)

Przedmiot

Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych, mający zasadniczo na celu zawieszenie wykonania decyzji Komisji C(2010) 4499 z dnia 29 września 2010 r. w sprawie pomocy państwa N 178/2010 zgłoszonej przez Królestwo Hiszpanii w formie rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych związanych z mechanizmem priorytetowego wykorzystywania na rzecz elektrowni używających rodzimego węgla.

Sentencja

- 1) E.ON Generación, SL, Hidroeléctrica del Cantábrico SA i Federación Nacional de Empresarios de Minas de Carbón zostają dopuszczone do sprawy w charakterze interwenientów popierających żądania Komisji Europejskiej.
- 2) Postanowienie prezesa Sądu z dnia 3 listopada 2010 r. w sprawie T-486/10 R Iberdrola przeciwko Komisji (niepublikowane w Zbiorze) zostaje uchylone.
- 3) Iberdrola, Komisji oraz Królestwu Hiszpanii zostanie wyznaczony termin na żądanie, aby niektóre poufne materiały akt, jak również niniejszego postanowienia nie zostały przekazane stronom wymienionym w pkt 1 niniejszej sentencji oraz na przedstawienie w celu tego doręczenia jawnej wersji akt sprawy i niniejszego postanowienia.
- 4) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 17 lutego 2011 r. —
Endesa i Endesa Generación przeciwko Komisji

(Sprawa T-490/10 R)

(Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Pomoc państwa — Rekompensata za dodatkowe koszty produkcji ponoszone przez niektóre elektrownie wynikające ze zobowiązania do świadczenia usługi publicznej w zakresie wytwarzania pewnych ilości energii elektrycznej z rodzimego węgla i ustanowienie na ich rzecz mechanizmu priorytetowego wykorzystywania — Decyzja o niewnoszeniu zastrzeżeń — Wniosek o zawieszenie wykonania — Fumus boni juris — Brak pilnego charakteru — Wyważenie wchodzących w grę interesów)

(2011/C 152/42)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Endesa, SA (Madryt, Hiszpania); oraz Endesa Generación, SA (Sewilla, Hiszpania) (przedstawiciel: M. Merola, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: É. Gippini Fournier i C. Urraca Caviedes)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: J. M. Rodríguez Cárcano, pełnomocnik)

Przedmiot

Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych, mający zasadniczo na celu zawieszenie wykonania decyzji Komisji C(2010) 4499 z dnia 29 września 2010 r. w sprawie pomocy państwa N 178/2010 zgłoszonej przez Królestwo Hiszpanii w formie rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych związanych z mechanizmem priorytetowego wykorzystywania na rzecz elektrowni używających rodzimego węgla.

Sentencja

- 1) E.ON Generación, S.L., Hidroeléctrica del Cantábrico, SA i Federación Nacional de Empresarios de Minas de Carbón zostają dopuszczone do sprawy w charakterze interwenientów popierających żądania Komisji Europejskiej.
- 2) Postanowienie prezesa Sądu z dnia 3 listopada 2010 r. w sprawie T-490/10 R Endesa i Endesa Generación przeciwko Komisji (niepublikowane w Zbiorze), zostaje uchylone.
- 3) Endesa, SA, i Endesa Generación, SA, Komisji oraz Królestwu Hiszpanii zostanie wyznaczony termin na żądanie, aby niektóre poufne materiały akt, jak również niniejszego postanowienia nie zostały przekazane stronom wymienionym w pkt 1 niniejszej sentencji oraz na przedstawienie w celu tego doręczenia jawnej wersji akt sprawy i niniejszego postanowienia.
- 4) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Skarga wniesiona w dniu 4 marca 2011 r. — Clorox
przeciwko OHIM — Industrias Alen (CLORALEX)

(Sprawa T-135/11)

(2011/C 152/43)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: The Clorox Company (Oakland, Stany Zjednoczone Ameryki) (przedstawiciele: S. Malynicz, barrister i A. Chaudri, solicitor)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Industrias Alen SA de CV (Santa Catarina, Meksyk)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) wydanej w dniu 16 grudnia 2010 r. w sprawie R 521/2009-4;

— obciążenie pozwanego i Industrias Alen SA de CV kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Industrias Alen SA de CV

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „CLORALEX” dla towarów należących do klas 3 i 5 — zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 4037371

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: grecki słowny znak towarowy „CLOROX” zarejestrowany pod numerem 147925 dla towarów należących do klas 3 i 5; słowny znak towarowy „CLOROX” zarejestrowany w Beneluksie pod numerem 340039 dla towarów należących do klas 1, 3 i 5; czeski słowny znak towarowy „CLOROX” zarejestrowany pod numerem 165741 dla towarów należących do klas 3 i 5; duński słowny znak towarowy „CLOROX” zarejestrowany pod numerem VR 04153 1985 dla towarów należących do klasy 3; francuski słowny znak towarowy „CLOROX” zarejestrowany pod numerem 1402988 dla towarów należących do klas 1, 3, 5, 29, 30, 31 i 32; litewski słowny znak towarowy „CLOROX” zarejestrowany pod numerem 8254 dla towarów należących do klas 3 i 5; portugalski słowny znak towarowy „CLOROX” zarejestrowany pod numerem 296498 dla towarów należących do klasy 3; portugalski słowny znak towarowy „CLOROX” zarejestrowany pod numerem 193727 dla towarów należących do klasy 5; hiszpański słowny znak towarowy „CLOROX” zarejestrowany pod numerem 1047984 dla towarów należących do klasy 3; hiszpański słowny znak towarowy „CLOROX” zarejestrowany pod numerem 835878 dla towarów należących do klasy 5; austriacki słowny znak towarowy „CLOROX” zarejestrowany pod numerem 52470 dla towarów należących do klasy 1; estoński słowny znak towarowy „CLOROX” zarejestrowany pod numerem 8348 dla towarów należących do klas 3 i 5; niemiecki słowny znak towarowy „CLOROX” zarejestrowany pod numerem 644398 dla towarów należących do klas 3 i 5; węgierski słowny znak towarowy „CLOROX” zarejestrowany pod numerem 124182 dla towarów należących do klas 3 i 5; lotewski słowny znak towarowy „CLOROX” zarejestrowany pod numerem M 10054 dla towarów należących do klas 3 i 5; słoweński słowny znak towarowy „CLOROX” zarejestrowany pod numerem 9181304 dla towarów należących do klas 3 i 5; włoski słowny znak towarowy „CLOROX” zarejestrowany pod numerem 825852 dla towarów należących do klas 3 i 5; duński słowny znak towarowy „CLOROX” zarejestrowany pod numerem VR 01019 1978 dla towarów należących do klasy 5; fiński słowny znak towarowy „CLOROX” zarejestrowany pod numerem 93244 dla towarów należących do klas 3 i 5; polski słowny znak towarowy „CLOROX” zarejestrowany pod numerem 60273 dla towarów należących do klas 3 i 5;

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: uchylenie decyzji Wydziału Sprzeciwów i oddalenie sprzeciwu w całości

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 207/2009 ze względu na to, że Izba Odwoławcza dokonała błędnej analizy charakteru odróżniającego znaków towarowych na etapie ich badania pod kątem wizualnym, fonetycznym i koncepcyjnym oraz nie uwzględniła również wyraźnego podobieństwa między początkowymi a końcowymi częściami znaków towarowych.

Skarga wniesiona w dniu 9 marca 2011 r. — Consorzio vino Chianti Classico przeciwko OHIM — Fédération française de rugby (godło zawierające rysunek koguta)

(Sprawa T-143/11)

(2011/C 152/44)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Consorzio vino Chianti Classico (Radda in Chianti, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci S. Corona i G. Ciccone)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Fédération française de rugby (Paryż, Francja)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 10 stycznia 2011 r. w sprawie R 43/2010-4 oraz odrzucenie zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego nr 5713888 ze skutkiem od dnia wniesienia sprzeciwu;
- pomocniczo, zmianę ww. decyzji i niedopuszczenie spornego oznaczenia do rejestracji w odniesieniu do win należących do klasy 33;
- stwierdzenie, że druga strona postępowania przed Izłą Odwoławczą pokrywa własne koszty a także koszty poniesione przez stronę skarżącą, również w ramach postępowania przed Wydziałem Sprzeciwów oraz przed Izłą Odwoławczą.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Druga strona postępowania przed Izłą Odwoławczą

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzny znak towarowy „F.F.R” oznaczony jako „pomarańczowo-żółty: sygnatura PMS 1235C; żółty: sygnatura PMS 145 C; czerwony: sygnatura PMS 1795C” dla towarów należących do klasy 33 — zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 5713888

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Strona skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Graficzny włoski znak towarowy nr FI2007C00984 (zgłoszenie zbiorowe) „CONSORZIO VINO CHIANTI CLASSICO — CHIANTI CLASSICO” dla towarów należących do klasy 33, zbiorowa rejestracja graficznego włoskiego znaku towarowego nr 856049 „CHIANTI CLASSICO — CONSORZIO DEL MARCHIO STORICO” dla towarów należących do klasy 33, zbiorowa rejestracja graficznego włoskiego znaku towarowego nr 856219 „CHIANTI CLASSICO — CHIANTI CLASSICO — CONSORZIO” dla towarów należących do klasy 33, zbiorowa rejestracja graficznego włoskiego znaku towarowego nr 1006311 „CHIANTI CLASSICO — SINCE 1716” dla towarów należących do klasy 33, zbiorowa rejestracja graficznego włoskiego znaku towarowego nr 856048 „CHIANTI CLASSICO — CONSORZIO DEL MARCHIO STORICO” dla towarów należących do klasy 33, graficzny znak towarowy „CONSORTIO VINO CHIANTI CLASSICO” zarejestrowany w Zjednoczonym Królestwie pod numerem 1215633 dla towarów należących do klasy 33, dobrze znany we Francji i Niemczech znak towarowy „CHIANTI CLASSICO — CONSORZIO VINO CHIANTI CLASSICO” dla towarów należących do klasy 33 oraz niezarejestrowany znak towarowy będący przedmiotem używania w Niemczech i we Francji „CHIANTI CLASSICO — CONSORZIO VINO CHIANTI CLASSICO” dla towarów należących do klasy 33

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Uchylenie decyzji Wydziału Sprzeciwów i odrzucenie zgłoszenia w całości

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) oraz art. 8 ust. 5 rozporządzenia Rady nr 207/2009, ponieważ Izba Odwoławcza: i) niesłusznie uznała, iż w przypadku podważonego oznaczenia i znaków towarowych strony skarżącej nie zachodzi niebezpieczeństwo wprowadzenia w błąd oraz nie wzięła pod uwagę wzmocnionego charakteru odróżniającego znaków towarowych strony skarżącej; ii) nie wzięła pod uwagę niekorzyści wynikających w odniesieniu do znaków towarowych strony skarżącej oraz nieuzasadnionych korzyści, który powstałyby w stosunku do podważonego oznaczenia w przypadku dopuszczenia go do rejestracji; iii) nieuwzględniła specyfiki rozpatrywanej sprawy związanej ze zbiorowym charakterem znaku towarowego strony skarżącej pełniącego funkcję instytucjonalną czyniącą go jednym ze znaków rozpoznawczych państwa.

Skarga wniesiona w dniu 16 marca 2011 r. — Reddig przeciwko OHIM — Morleys (Kształt rękojeści noża)

(Sprawa T-164/11)

(2011/C 152/45)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Reddig GmbH (Drebber, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat C. Thomas)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Morleys Ltd (Preston, Zjednoczone Królestwo)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 15 grudnia 2010 r. w sprawie R 1072/2009-2; oraz
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania przed Sądem i obciążenie — w razie wstąpienia do postępowania — interwenienta kosztami związanymi z postępowaniem administracyjnym przed Izłą Odwoławczą; oraz
- wyznaczenie rozprawy, w przypadku gdyby w jej braku Sąd nie mógł dokonać ustaleń.

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie prawa do znaku: Trójwymiarowy znak

towarowy „delfin” dla towarów z klas 6, 8 i 20 — wspólnotowy znak towarowy nr 2630101

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: Strona skarżąca

Strona wnosząca o unieważnienie prawa do wspólnotowego znaku towarowego: Morleys Ltd

Uzasadnienie wniosku o unieważnienie prawa do znaku: Strona wnosząca o unieważnienie prawa do znaku podniosła bezwzględną podstawę unieważnienia określoną w art. 52 ust. 1 lit. a) w związku z art. 7 ust. 1 lit. b), c) i d) oraz art. 7 ust. 1 lit. e) ppkt (ii) rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 i wskazała, że właściciel dokonał zgłoszenia w złej wierze w rozumieniu art. 52 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Decyzja Wydziału Unieważnień: Uwzględnienie wniosku o unieważnienie i unieważnienie prawa do znaku w całości

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. e) ppkt (ii) rozporządzenia nr 207/2009, ponieważ Izba Odwoławcza dokonała błędnej wykładni tego artykułu i wymogów określonych w wyroku Trybunału w sprawie Lego (wyrok Trybunału z dnia 14 września 2010 w sprawie C-48/09 P Lego Jurij przeciwko OHIM).

Skarga wniesiona w dniu 11 marca 2011 r. — Stichting Regionaal Opleidingencentrum van Amsterdam przeciwko OHIM — Investimust (COLLEGE)

(Sprawa T-165/11)

(2011/C 152/46)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Stichting Regionaal Opleidingencentrum van Amsterdam (Amsterdam, Niderlandy) (przedstawiciel: adwokat R.M.R. van Leeuwen)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Investimust, S.A. (Genewa, Szwajcaria)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 12 stycznia 2011 r. w sprawie R 508/2010-4; oraz
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie prawa do znaku: Słowny znak towarowy „COLLEGE” zarejestrowany dla usług z klas 39 i 43 — wspólnotowy znak towarowy nr 2645489

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: Investimust, S.A.

Strona wnosząca o unieważnienie prawa do wspólnotowego znaku towarowego: Strona skarżąca

Uzasadnienie wniosku o unieważnienie prawa do znaku: Strona wnosząca o unieważnienie prawa do znaku podniosła bezwzględną podstawę unieważnienia określoną w art. 52 ust. 1 lit. a) w związku z art. 7 rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009

Decyzja Wydziału Unieważnień: Oddalenie wniosku o unieważnienie

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 52 ust. 1 lit. a) w związku z art. 7 ust. 1 lit. c) i art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009, ponieważ Izba Odwoławcza błędnie pominęła dowód przedstawiony w odwołaniu.

Skarga wniesiona w dniu 14 marca 2011 r. — Carbunióń przeciwko Radzie

(Sprawa T-176/11)

(2011/C 152/47)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Federación Nacional de Empresarios de Minas de Carbón (Carbunióń) (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciele: K. Desai, Solicitor, S. Cisnal de Ugarte i M. Peristeraki, lawyers)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie, że skarga o stwierdzenie nieważności jest dopuszczalna;
- uznanie, że skarga o stwierdzenie nieważności jest zasadna i stwierdzenie w związku z tym nieważności art. 3 ust. 1 lit. a), b) i f) oraz art. 3 ust. 3 decyzji Rady z dnia 10 grudnia 2010 r. w sprawie pomocy państwa ułatwiającej zamykanie niekonkurencyjnych kopalń węgla (2010/787/UE) ⁽¹⁾; oraz
- obciążenie Rady kosztami niniejszego postępowania poniesionymi przez skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów:

- 1) Zarzut pierwszy, oparty na oczywistych błędach w ocenie stosownych aktów, jako że pozwana oparła zaskarżoną decyzję na następujących ustaleniach:
 - udział węgla w zaopatrzeniu Unii Europejskiej w energię jest niewielki;
 - zamknięcie niekonkurencyjnych kopalń i wyeliminowanie produkcji węgla w UE będzie sprzyjać rozwojowi odnawialnych źródeł energii;
 - wcale nie jest pewne, że produkcja węgla w UE, a zwłaszcza w Hiszpanii, stanie się konkurencyjna do 2018 r.
- 2) Zarzut drugi, oparty na braku uzasadnienia, ponieważ Rada:
 - nie rozpatrzyła licznych dowodów i wniosków przedstawionych jej w ramach prac przygotowawczych przez inne instytucje oraz zainteresowane strony, wskazujących na znaczenie przemysłu węglowego UE dla bezpieczeństwa zaopatrzenia UE w energię;
 - nie przedstawiła powodów (i), gdy odeszła od ram prawnych i polityki w sprawie pomocy państwa, określonych w rozporządzeniu węglowym z 2002 r. ⁽²⁾, które opierały się na obawach dotyczących bezpieczeństwa zaopatrzenia w energię, (ii) a zamiast tego wydała zaskarżoną decyzję bazującą wyłącznie na względach konkurencji.
- 3) Zarzut trzeci, oparty na naruszeniu zasad pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań, jako że zaskarżona decyzja:
 - stanowi nagłą i nieoczekiwaną zmianę stanowiska UE w przedmiocie rodzimego sektora węglowego w UE, a w szczególności w Hiszpanii;
 - narusza zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań, ponieważ nie przewiduje okresu przejściowego pozwalającego skarżącą na dostosowanie się do tej istotnej zmiany polityki.
- 4) Zarzut czwarty, oparty na naruszeniu zasady proporcjonalności, jako że zaskarżona decyzja nakłada nieuzasadnione i nadmierne ograniczenia w zakresie działania rodzimych kopalni węgla w Hiszpanii, które nie odpowiadają celom Rady. Konkretnie zdaniem skarżącej środki przewidziane w zaskarżonej decyzji nie stanowią odpowiedzi na wyrażone przez Radę obawy w zakresie ochrony środowiska, ponieważ elektrownie w UE nadal będą „palić” importowany węgiel. W istocie zaskarżona decyzja nakłada nadmierne uciążliwe obowiązki na skarżącą, które nie mają żadnego związku z celem ochrony środowiska. Poza tym skarżąca podnosi, że obawy w zakresie konkurencji wynikające z subwencjonowania rodzimej produkcji węgla są także przesadzone w zaskarżonej decyzji.

- 5) Zarzut piąty, oparty na nadużyciu władzy. Skarżąca podnosi w tym względzie, że środki przedsięwzięte w zaskarżonej decyzji — zważywszy na ich niekorzystny wpływ na sektor węglowy w UE — nie odpowiadają strategicznym i politycznym celom, jakie UE winna realizować stosownie do art. 194 TFUE. Zaskarżona decyzja zagraża sprawnemu funkcjonowaniu rynku energetycznego w UE oraz bezpieczeństwu zaopatrzenia w energię w UE, a zwłaszcza w Hiszpanii. Dlatego też Rada nadużyła władzy, wydając zaskarżoną decyzję, która zmierza do wyeliminowania jednego z najważniejszych rodzimych surowców dla zapewnienia bezpieczeństwa zaopatrzenia UE w energię.
- 6) Zarzut szósty, oparty na naruszeniu zasad równego traktowania i niedyskryminacji. Zdaniem skarżącej zaskarżona decyzja dyskryminuje rodzimych producentów węgla (i) w porównaniu z importerami sprowadzającymi węgiel do UE oraz (ii) w stosunku do innych form energii.
- 7) Zarzut siódmy, oparty na twierdzeniu, że zaskarżona decyzja bazuje na nieprawidłowej podstawie prawnej. Skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja została wydana wyłącznie na podstawie art. 107 ust. 3 lit. e) TFUE, podczas gdy winna zostać wydana również na podstawie art. 109 TFUE w ramach stosownego postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. L 336, s. 24.

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1407/2002 z dnia 23 lipca 2002 r. w sprawie pomocy państwa dla przemysłu węglowego, Dz.U. 2002 L 205, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 18 marca 2011 r. — Sport Eybl & Sports Experts przeciwko OHIM — Seven (SEVEN SUMMITS)

(Sprawa T-179/11)

(2011/C 152/48)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Sport Eybl & Sports Experts GmbH (Wels, Austria) (przedstawiciel: adwokat S. Fürst)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Seven SpA (Leini, Włochy)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 17 stycznia 2011 r. w sprawie R 364/2010-4;

— obciążenie strony skarżącej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Strona skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzny znak towarowy „SEVEN SUMMITS” w kolorach niebieskim i czerwonym między innymi dla towarów z klasy 18 — zgłoszenie nr 6307243

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Seven SpA

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Graficzny wspólnotowy znak towarowy nr 3489234 „Seven” dla towarów z klas 16 i 18; graficzny wspólnotowy znak towarowy nr 4783866 „7Seven” dla towarów z klas 16 i 18

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 207/2009, ponieważ Izba Odwoławcza błędnie ustaliła istnienie prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd.

Skarga wniesiona w dniu 23 marca 2011 r. — Chivas przeciwko OHIM — Glencairn Scotch Whisky (CHIVAS LIFE WITH CHIVALRY)

(Sprawa T-180/11)

(2011/C 152/49)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Chivas Holdings (IP) Ltd (Renfrewshire, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciel: A. Carboni, Solicitor)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Glencairn Scotch Whisky Co. Ltd (Glasgow, Zjednoczone Królestwo)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) wydanej w dniu 12 stycznia 2011 r. w sprawie R 1262/2010-1 i przekazanie wniosku do OHIM, aby umożliwić mu postępowanie w sprawie; oraz
- nakazanie pozwanemu i każdej osobie wstępującej do niniejszej sprawy w charakterze interwenienta pokrycie własnych kosztów oraz kosztów poniesionych przez skarżącą w niniejszym postępowaniu oraz postępowaniu przed Izbą Odwoławczą.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „CHIVAS LIFE WITH CHIVALRY” dla towarów i usług z klas 33, 35 i 41 — zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 7299605.

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Glencairn Scotch Whisky Co. Ltd

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: graficzny znak towarowy „CHIVALRY” zarejestrowany w Zjednoczonym Królestwie pod numerem 1293610 dla towarów z klasy 33; graficzny znak towarowy „CHIVALRY SPECIAL RESERVE SCOTCH WHISKY” zarejestrowany w Zjednoczonym Królestwie pod numerem 2468527 dla towarów z klasy 33; niezarejestrowany w odniesieniu do „Scotch whisky” w Zjednoczonym Królestwie słowny znak towarowy „CHIVALRY”.

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: częściowe uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 75 i 76 ust. 1 rozporządzenia Rady nr 207/2009⁽¹⁾ ze względu na to, że Izba Odwoławcza: (i) dokonała błędnego ustalenia stanu faktycznego w odniesieniu do cech charakterystycznych właściwego kręgu odbiorców i nie uzasadniła tego ustalenia; (ii) ewentualnie, po dokonaniu ustalenia, że właściwy konsument wykazuje „szczególną świadomość marki i jest jej wierny” nie oceniła, że takie cechy charakterystyczne zwiększyłyby uwagę właściwego konsumenta zmniejszając w ten sposób wystąpienie prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd; (iii) nie uwzględniła lub nie uwzględniła w wystarczający sposób odmiennej istoty i odmiennych celów rozpatrywanych znaków towarowych; (iv) nie uwzględniła ważnych wskazań Trybunał Sprawiedliwości i zastosowała niewłaściwe podejście przy porównywaniu tych znaków towarowych; (v) zwróciła zbyt dużą uwagę na występowanie słowa „CHIVALRY” w znaku towarowym zgłaszającego i zlekceważyła różnice wizualne między tymi znakami towarowymi; błędnie założyła, że porównania fonetycznego tych znaków można dokonać w ten sam sposób co porównania wizualnego; (vii) błędnie ograniczyła swoją analizę podobieństwa koncepcyjnego znaków lub skoncentrowała ją na jednym występującym w każdym ze znaków towarowych słowie „CHIVALRY”; oraz (viii) błędnie oceniła prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 23 marca 2011 r. — Chivas przeciwko OHIM — Glencairn Scotch Whisky (LIFE WITH CHIVALRY)

(Sprawa T-181/11)

(2011/C 152/50)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Chivas Holdings (IP) Ltd (Renfrewshire, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciel: A. Carboni, Solicitor)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stronę postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Glencairn Scotch Whisky Co. Ltd (Glasgow, Zjednoczone Królestwo)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) wydanej w dniu 12 stycznia 2011 r. w sprawie R 1263/2010-1 i przekazanie wniosku do OHIM, aby umożliwić mu postępowanie w sprawie; oraz
- nakazanie pozwanemu i każdej osobie wstępującej do niniejszej sprawy w charakterze interwenienta pokrycie własnych kosztów oraz kosztów poniesionych przez skarżącą w niniejszym postępowaniu oraz postępowaniu przed Izbą Odwoławczą.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: skarżący

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „LIFE WITH CHIVALRY” dla towarów i usług z klas 33, 35 i 41 — zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 6616569.

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Glencairn Scotch Whisky Co. Ltd

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: graficzny znak towarowy „CHIVALRY” zarejestrowany w Zjednoczonym Królestwie pod numerem 1293610 dla towarów z klasy 33; graficzny znak towarowy „CHIVALRY SPECIAL RESERVE SCOTCH WHISKY” zarejestrowany w Zjednoczonym Królestwie pod numerem 2468527 dla towarów z klasy 33; niezarejestrowany w odniesieniu do „Scotch whisky” w Zjednoczonym Królestwie słowny znak towarowy „CHIVALRY”.

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: częściowe uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 75 i 76 ust. 1 rozporządzenia Rady nr 207/2009⁽¹⁾ ze względu na to, że Izba Odwoławcza: (i) dokonała błędnego ustalenia stanu faktycznego w odniesieniu do cech charakterystycznych właściwego kręgu odbiorców i nie uzasadniła tego ustalenia; (ii) ewentualnie, po dokonaniu ustalenia, że właściwy konsument wykazuje „szczególną świadomość marki i jest jej wierny” nie oceniła, że takie cechy charakterystyczne zwiększyłyby uwagę właściwego konsumenta zmniejszając w ten sposób wystąpienie prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd; (iii) nie uwzględniła lub nie uwzględniła w wystarczający sposób odmiennej istoty i odmiennych celów rozpatrywanych znaków towarowych; (iv) nie uwzględniła ważnych wskazań Trybunał Sprawiedliwości i zastosowała niewłaściwe podejście przy porównywaniu tych znaków towarowych; (v) zwróciła zbyt dużą uwagę na występowanie słowa „CHIVALRY” w znaku towarowym zgłaszającego i zlekceważyła różnice wizualne między tymi znakami towarowymi; błędnie założyła, że porównania fonetycznego tych znaków można dokonać w ten sam sposób co porównania wizualnego; (vii) błędnie ograniczyła swoją analizę podobieństwa koncepcyjnego znaków lub skoncentrowała ją na jednym występującym w każdym ze znaków towarowych słowie „CHIVALRY”; oraz (viii) błędnie oceniła prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 28 marca 2011 r. — Dacoury-Tabley przeciwko Radzie**(Sprawa T-182/11)**

(2011/C 152/51)

*Język postępowania: francuski***Strony***Strona skarżąca:* Philippe Henry Dacoury-Tabley (Abidjan, Wybrzeże Kości Słoniowej) (przedstawiciel: adwokat G. Collard)*Strona pozwana:* Rada Unii Europejskiej**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie, że, jeśli chodzi o stronę skarżącą Philippa Henriego DACOURY-TABLEYA, rozporządzenie Rady nr 85/2011 z dnia 31 stycznia 2011 r. opublikowane w dniu 2 lutego 2011 r. w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej oraz decyzja Rady 2011/71/WPZiB z dnia 31 stycznia 2011 r. opublikowana w dniu 2 lutego 2011 r. w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej są pozbawione podstaw faktycznych.

— w konsekwencji,

— stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady nr 85/2011 z dnia 31 stycznia 2011 r. oraz decyzji Rady 2011/71/WPZiB z dnia 31 stycznia 2011 r.;

— ewentualnie, nakazanie, aby nazwisko Philippa Henriego DACOURY -TABLEYA zostało usunięte z wykazu załączonego do tego rozporządzenia i do tej decyzji.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia, z uwagi na to, że wpisanie strony skarżącej do wykazu osób i podmiotów, w stosunku do których mają zastosowanie środki ograniczające, nastąpiło z powodów stereotypowych bez wskazania żadnego konkretnego stanu faktycznego, który umożliwiłby ocenę stosowności takiego wpisu.

2) Zarzut drugi dotyczący oczywistego błędu w ocenie, w zakresie w jakim:

— zarzuca się stronie skarżącej, że odmówiła podporządkowania się władzy A. Ouattary, w sytuacji gdy próbowała ona podporządkować tej władzy Centralny Bank Państw Zachodniej Afryki (zwany dalej „BCEAO”), którego była ona prezesem;

— zarzuca się stronie skarżącej udział w finansowaniu nielegalnego rządu L. Gbagbo, w sytuacji gdy transakcje BCEAO nie wykazały żadnego takiego wkładu finansowego;

— strona skarżąca nie była już poza tym prezesem BCEAO w momencie wydania zaskarżonego rozporządzenia i zaskarżonej decyzji.

Skarga wniesiona w dniu 30 marca 2011 r. — Trabelsi i in. przeciwko Radzie**(Sprawa T-187/11)**

(2011/C 152/52)

*Język postępowania: francuski***Strony***Strona skarżąca:* Mohamed Trabelsi (Paryż, Francja), Ines Lejri (Paryż), Moncef Trabelsi (Paryż), Selima Trabelsi (Paryż) i Tarek Trabelsi (Paryż) (przedstawiciel: adwokat A. Metzker)*Strona pozwana:* Rada Unii Europejskiej**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji Rady Unii z dnia 4 lutego 2011 r.;

— usunięcie z wykazu nazwiska „Mohamed TRABELSI”;

— usunięcie z wykazu nazwiska „INES LEJRI”;

— usunięcie z wykazu nazwiska matki Mohameda TRABELSIEGO;

— usunięcie podanego adresu Mohameda TRABELSIEGO;

— przyznanie państwu TRABELSIM prawa odpowiedzi;

— objęcie ochroną Tareka TRABELSIEGO ze względu na jego upośledzenie;

— nakazanie Radzie Unii Europejskiej ponownego zbadania jej aktu i poszanowania zasady domniemana niewinności;

— zawieszenie aktu ogłoszonego przez Radę Unii Europejskiej;

— zasądzenie od Rady Unii Europejskiej na rzecz M. TRABELSIEGO kwoty 150 000 EUR z tytułu odszkodowania za poniesioną szkodę;

— obciążenie Unii kwotą 25 000 EUR tytułem poniesionych wydatków;

— zasądzenie od państwa wypłaty poniesionych kosztów niepodlegających zwrotowi, których ustalenie wysokości zgodnie z zasadą słuszności należy do Sądu na podstawie art. L 761-1 code de justice administrative (kodeksu postępowania przed sądami administracyjnymi).

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący niezgodności z prawem formalnym zaskarżonej decyzji ze względu na nadużycie władzy i naruszenie zasad domniemania niewinności, nullum crimen, nulla poena sine lege, non bis in idem i kontrydiktoryjności oraz rzetelnego postępowania.
- 2) Zarzut drugi dotyczący niezgodności z prawem materialnym zaskarżonej decyzji ze względu na naruszenie prawa własności oraz zasad godności ludzkiej i równości, naruszenie swobód TRABELSICH, naruszenie życia prywatnego oraz dyskryminację wobec upośledzonego dziecka.

Skarga wniesiona w dniu 24 marca 2011 r. — Yordanov przeciwko OHIM — Distribuidora comercial del frio (DISCO DESIGNER)

(Sprawa T-189/11)

(2011/C 152/53)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Peter Yordanov (Ruse, Bułgaria) (przedstawiciel: adwokat T. Walter)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Distribuidora comercial del frio, SA (Madryt, Hiszpania)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 14 stycznia 2011 r. w sprawie R 803/2010-2;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Skarżący

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „DISCO DESIGNER“ dla towarów należących do klas 11, 19 i 20

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Distribuidora comercial del frio, SA

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Graficzny znak towarowy zawierający element słowny „DISCO“ dla towarów należących do klasy 11

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009⁽¹⁾, ponieważ w przypadku kolidujących ze sobą znaków towarowych nie istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd a Izba Odwoławcza przyjęła niesłuszne założenie, iż porównywane towary są jednakowe.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 31 marca 2011 r. — Seka Yapo i in. przeciwko Radzie

(Sprawa T-192/11)

(2011/C 152/54)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Anselme Seka Yapo (Abidżan, Wybrzeże Kości Słoniowej), Brouha Nathanaël Ahouma (Abidżan), Blé Brunot Dogbo (Abidżan), Gagbei Faussignaux Vagba (Abidżan), Georges Guiai Bi Poin (Abidżan), Affro (Abidżan), Kassaraté Tiapé (Abidżan) i Philippe Mangou (Abidżan) (przedstawiciel: adwokat J.C. Tchikaya)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2011/18/WPZiB z dnia 14 stycznia 2011 r. w sprawie zmiany decyzji Rady 2010/656/WPZiB przedłużającej obowiązywanie środków ograniczających wobec Republiki Wybrzeża Kości Słoniowej i rozporządzenia Rady (UE) nr 25/2011 z dnia 14 stycznia 2011 r. w sprawie zmiany rozporządzenia (WE) nr 560/2005 nakładającego określone szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom w związku z sytuacją w Republice Wybrzeża Kości Słoniowej w zakresie, w jakim dotyczą one strony skarżącej;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty przedstawione przez skarżących są co do zasady identyczne z tymi, które przedstawione zostały w sprawie T-118/11 Attey przeciwko Radzie lub do nich podobne.

Skarga wniesiona w dniu 31 marca 2011 r. — Ahoua-N'Guetta i in. przeciwko Radzie

(Sprawa T-193/11)

(2011/C 152/55)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Timothée Ahoua-N'Guetta (Abidżan, Wybrzeże Kości Słoniowej), Jacques André Monoko Daligou (Abidżan), Bruno Walé Ekpo (Abidżan), Félix Tano Kouakou (Abidżan), Hortense Sess (Abidżan) i Joséphine Suzanne Ebah (Abidżan) (przedstawiciel: adwokat J.C. Tchikaya)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2011/18/WPZiB z dnia 14 stycznia 2011 r. w sprawie zmiany decyzji Rady 2010/656/WPZiB przedłużającej obowiązywanie środków ograniczających wobec Republiki Wybrzeża Kości Słoniowej i rozporządzenia Rady (UE) nr 25/2011 z dnia 14 stycznia 2011 r. w sprawie zmiany rozporządzenia (WE) nr 560/2005 nakładającego określone szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom w związku z sytuacją w Republice Wybrzeża Kości Słoniowej;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty przedstawione przez skarżących są co do zasady identyczne z tymi, które przedstawione zostały w sprawie T-118/11 Attey przeciwko Radzie lub do nich podobne.

Skarga wniesiona w dniu 31 marca 2011 r. — Bro Grébé przeciwko Radzie

(Sprawa T-194/11)

(2011/C 152/56)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Geneviève Bro Grébé (Abidżan, Wybrzeże Kości Słoniowej) (przedstawiciel: adwokat J.C. Tchikaya)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2011/18/WPZiB z dnia 14 stycznia 2011 r. w sprawie zmiany decyzji Rady 2010/656/WPZiB przedłużającej obowiązywanie środków

ograniczających wobec Republiki Wybrzeża Kości Słoniowej i rozporządzenia Rady (UE) nr 25/2011 z dnia 14 stycznia 2011 r. w sprawie zmiany rozporządzenia (WE) nr 560/2005 nakładającego określone szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom w związku z sytuacją w Republice Wybrzeża Kości Słoniowej w zakresie, w jakim dotyczą one strony skarżące;

— obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty przytoczone przez stronę skarżącą są co do istoty identyczne z przytoczonymi w sprawie T-118/11 Attey przeciwko Radzie lub podobne do nich.

Odwołanie wniesione w dniu 12 kwietnia 2011 r. przez kolegium przedstawicieli personelu EBI i in. od postanowienia wydanego w dniu 17 marca 2011 r. przez prezesa drugiej izby Sądu do spraw Służby Publicznej w sprawie F-95/10 Bömcke przeciwko EBI

[Sprawa T-213/11 P(I)]

(2011/C 152/57)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: kolegium przedstawicieli personelu Europejskiego Banku Inwestycyjnego (Luksemburg, Luksemburg), Marie-Christel Heger (Luksemburg), Jean-Pierre Bodson (Luksemburg), Evangelos Kourgias (Senningerberg, Luksemburg), Manuel Sutil (Nondkeil, Francja) i Patrick Vanhoudt (Gonderange, Luksemburg) (przedstawiciele: adwokaci G. J. Wilson, A. Senes i B. Entringer)

Druga strona postępowania: Eberhard Bömcke (Athus, Belgia) i Europejski Bank Inwestycyjny

Żądania

Wnoszący odwołanie wnosi do Sądu o:

- zmianę postanowienia z dnia 17 marca 2011 r. prezesa drugiej izby Sądu do spraw Służby Publicznej;
- stwierdzenie dopuszczalności i zasadności wniosku o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta, przedstawionego w dniu 12 stycznia 2011 r. prezesowi i członkom Sądu do spraw Służby Publicznej i stwierdzenie, że strona wnosząca odwołanie staje się uczestnikiem procesu toczącego się pomiędzy Eberhardem BÖMCKE a Europejskim Bankiem Inwestycyjnym, w świetle bezpośredniego interesu strony wnoszącej odwołanie bycia stroną postępowania, zgodnie z art. 109 i nast. regulaminu postępowania przed Sądem do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej.

Zarzuty i główne argumenty

Postanowieniem z dnia 17 marca 2011r. prezes drugiej izby Sądu do spraw Służby Publicznej odrzucił wniosek o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta, wniesiony w sprawie F-95/10 Bömcke przeciwko EBI przez kolegium przedstawicieli personelu Europejskiego Banku Inwestycyjnego oraz przez M.C. Heger, J.P. Bodsona, E. Kourgiasa, M. Sutila i P. Vanhoudta jako niedopuszczalny ze względu na przekroczenie terminu.

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnoszą trzy zarzuty.

1) Zarzut pierwszy, dotyczący błędu w obliczeniu terminu do złożenia wniosku o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta, ponieważ czterotygodniowy termin, przewidziany w art. 109 regulaminu postępowania przed SSP i dziesięciodniowy termin uwzględniający odległość, przewidziany w art. 100 § 3 tego regulaminu należy uznać za

odrębne i niezależne terminy w ten sposób, że przesunięcie terminu, zgodnie z art. 100 § 2 tego regulaminu, na kolejny dzień roboczy w przypadku, gdy termin upływa w sobotę, niedzielę lub dzień ustawowo wolny od pracy należy stosować do czterotygodniowego terminu przed dodaniem terminu uwzględniającego odległość a nie do pełnego okresu, wraz z terminem uwzględniającym odległość.

2) Zarzut drugi dotyczący błędnego powołania się na postanowienie Sądu z dnia 20 listopada 1997 r. w sprawie T-85/97 Horeca-Wallonie przeciwko Komisji, Rec. s. II-2113, pkt 25 i 26, ponieważ postanowienie to dotyczyło innej sytuacji niż sytuacja będąca przedmiotem niniejszego sporu.

3) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia praw podstawowych wnoszących o interwencję, ponieważ wykładnia dokonana przez prezesa drugiej izby SSP narusza prawo do środka prawnego.

SĄD DO SPRAW SŁUŻBY PUBLICZNEJ

Skarga wniesiona w dniu 2 lutego 2011 r. — AX przeciwko EBC

(Sprawa F-7/11)

(2011/C 152/58)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: AX (przedstawiciele: adwokaci L. Levi i M. Vandebussche)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji EBC o zawieszeniu strony skarżącej ze skutkiem od dnia 5 sierpnia 2010 r.

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji EBC z dnia 4 sierpnia 2010 r. o zawieszeniu strony skarżącej ze skutkiem od dnia 5 sierpnia 2010 r.;
- w konsekwencji, zarządzenie pełnego przywrócenia strony skarżącej do pracy wraz z odpowiednim rozpowszechnieniem wiadomości na temat w celu przywrócenia jej reputacji;
- w każdym razie, zasądzenie zadośćuczynienia za krzywdę poniesioną przez stronę skarżącą, która oszacowana została ex aequo et bono na 20 000 EUR;
- obciążenie EBC kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 7 lutego 2011 r. — Sabbag Afota przeciwko Radzie

(Sprawa F-9/11)

(2011/C 152/59)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Veronica Sabbag Afota (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci S. Orlandi, A. Coolen, J.N. Louis i É. Marchal)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji organu powołującego o nieawansowaniu skarżącej do grupy AD 11 w postępowaniu w 2010 r.

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji Rady z dnia 19 listopada 2010 r. oddalającej zażalenie na decyzję organu powołującego o nieawansowaniu skarżącej do grupy AD 11 w tym postępowaniu;
- jeśli zajdzie taka potrzeba, stwierdzenie nieważności decyzji drugiego oceniającego o sporządzeniu ostatecznego sprawozdania skarżącej za okres oceny 2008-2009 i decyzji organu powołującego z dnia 26 kwietnia 2010 r. o nieawansowaniu skarżącej do grupy AD 11 w postępowaniu w 2010 r.
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 7 marca 2011 r. — Nicolas Katrakasas przeciwko Komisji

(Sprawa F-24/11)

(2011/C 152/60)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Nicolas Katrakasas (Bruksela, Belgia) (przedstawiciel: adwokat L. Levi)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji komisji konkursowej o niewpisaniu skarżącego na listę rezerwy kadrowej w ramach konkursu COM/INT/OLAF/09/AD8.

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji komisji konkursowej z dnia 11 maja 2010 r. potwierdzającej, po ponownym rozpatrzeniu, decyzję z dnia 9 marca 2010 r. o niewpisaniu skarżącego na listę rezerwy kadrowej w ramach konkursu wewnętrznego „COM/INT/OLAF/09/AD8 — administratorzy ze specjalizacją w zwalczaniu nadużyć”;
- jeśli zajdzie potrzeba, stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 25 listopada 2010r. oddalającej zażalenie skarżącego;
- stwierdzenie nieważności listy rezerwy kadrowej w zakresie, w jakim nie ujęto na niej nazwiska skarżącego i wszystkich decyzji wydanych na jej podstawie;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

<u>Powiadomienie nr</u>	Spis treści (ciąg dalszy)	Strona
2011/C 152/51	Sprawa T-182/11: Skarga wniesiona w dniu 28 marca 2011 r. — Dacoury-Tabley przeciwko Radzie	29
2011/C 152/52	Sprawa T-187/11: Skarga wniesiona w dniu 30 marca 2011 r. — Trabelsi i in. przeciwko Radzie	29
2011/C 152/53	Sprawa T-189/11: Skarga wniesiona w dniu 24 marca 2011 r. — Yordanov przeciwko OHIM — Distribuidora comercial del frio (DISCO DESIGNER)	30
2011/C 152/54	Sprawa T-192/11: Skarga wniesiona w dniu 31 marca 2011 r. — Seka Yapó i in. przeciwko Radzie	30
2011/C 152/55	Sprawa T-193/11: Skarga wniesiona w dniu 31 marca 2011 r. — Ahoua-N'Guetta i in. przeciwko Radzie	31
2011/C 152/56	Sprawa T-194/11: Skarga wniesiona w dniu 31 marca 2011 r. — Bro Grébé przeciwko Radzie	31
2011/C 152/57	Sprawa T-213/11 P(l): Odwołanie wniesione w dniu 12 kwietnia 2011 r. przez kolegium przedstawicieli personelu EBI i in. od postanowienia wydanego w dniu 17 marca 2011 r. przez prezesa drugiej izby Sądu do spraw Służby Publicznej w sprawie F-95/10 Bömcke przeciwko EBI	31
 Sąd do spraw Służby Publicznej 		
2011/C 152/58	Sprawa F-7/11: Skarga wniesiona w dniu 2 lutego 2011 r. — AX przeciwko EBC	33
2011/C 152/59	Sprawa F-9/11: Skarga wniesiona w dniu 7 lutego 2011 r. — Sabbag Afota przeciwko Radzie	33
2011/C 152/60	Sprawa F-24/11: Skarga wniesiona w dniu 7 marca 2011 r. — Nicolas Katrakasas przeciwko Komisji	33

CENY PRENUMERATY w 2011 r. (bez VAT, włącznie z normalną opłatą za dostawę przesyłki)

Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	1 100 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wersja papierowa + roczne wydanie na płycie DVD	w 22 językach urzędowych UE	1 200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	770 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, miesięczne wydanie na płycie DVD (komplet)	w 22 językach urzędowych UE	400 EUR/rok
Suplement do Dziennika Urzędowego (seria S) – Ogłoszenia o przetargach, płyta DVD raz w tygodniu	wielojęzyczny: w 23 językach urzędowych UE	300 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria C – Konkursy	w językach, których dotyczy konkurs	50 EUR/rok

Prenumerata *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, który jest wydawany w językach urzędowych Unii, dostępna jest w 22 wersjach językowych. Dziennik Urzędowy składa się z dwóch serii – L (Legislacja) oraz C (Informacje i zawiadomienia).

Dla każdej wersji językowej jest otwierana osobna prenumerata.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 920/2005, opublikowanym w Dzienniku Urzędowym L 156 z dnia 18 czerwca 2005 r., instytucje Unii Europejskiej nie mają obowiązku sporządzania wszystkich aktów prawnych w języku irlandzkim ani publikowania ich w tym języku. W związku z tym irlandzkie wydania Dziennika Urzędowego sprzedawane są osobno.

Prenumerata Suplementu do Dziennika Urzędowego (seria S – Ogłoszenia o przetargach) obejmuje wszystkie 23 wersje językowe na pojedynczej płycie DVD.

Na żądanie prenumeratorzy *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* mogą otrzymać różne załączniki do Dziennika Urzędowego. Prenumeratory informowani są o publikacji załączników poprzez zawiadomienia dołączane do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Sprzedaż i prenumerata

Prenumeratę różnych odpłatnych publikacji wydawanych okresowo, na przykład prenumeratę *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, można zamówić u naszych dystrybutorów handlowych. Wykaz dystrybutorów handlowych znajduje się na stronie internetowej:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_pl.htm

Portal EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa i aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

